

El Barber de Sevilla

El Barber de Sevilla

COMEDIA EN QUATRE ACTES.

10

Preu: 2 Pessetes.

EL BARBER DE SEVILLA

PROFESOR
DE
TOMAS MATEU

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

BEAUMARCHAIS

El Barber de Sevilla

Comedia en quatre actes,

traducció de

CARLES CAPDEVILA

Estrenada en el Teatre de les Arts, (TEATRE INTIM) la nit
del 9 de Novembre de 1903.

BARCELONA
IMPREMPTA DE SALVADOR BONAVÍA
CARRER DE PETRITXOL, 2.
1908.

PROPIETAT
D'EN
TOMAS MATEU

PERSONATGES

PROPIETAT
D'EN
TOMAS MATEU

EL COMTE ALMAVIVA.—Gran d'Espanya, amant de Rosina.

DON BARTOLO.—Metje, tutor de Rosina.

ROSINA.

FÍGARO.—Barber. Porta trajo de *majo*.

DON BASILI.—Organista y mestre de cant de Rosina.
Vá ab teula y manteo.

JOVENT.—Criat vell.

L'ESTORNELL.—Criat jove y tocasón.

UN NOTARI.

UN ALCALDE.

AGUTZILS y CRIATS AB ATXES.

L'acció a Sevilla, en un carrer y sota les finestres de Rosina. Els altres actes á casa de Don Bartolo.

NOTA:—El Comte, en el primer acte va vestit ab sensillesa y ab una gran capa negra y barret ab l'ala abaixada. En el segón, d'oficial del exèrcit. En el tercer, vesteix trajo de batxiller; cabells a la romana. En l'últim, esplendidament vestit de noble espanyol, pero cubert ab la mateixa capa del primer acte.

Aquesta obra s'estrenà a França,
en el Teatre de la Comedia Francesa,
el 23 de Febrer de 1775.

REPARTIMENT

que se li donà a n'aquesta traducció al ser representada
per primera vegada en el Teatre de les Arts (TEATRE
INTIM) el 9 de Novembre de 1903.

PERSONATGES

ACTORS

Rosina.	Srta. <i>Cazorla.</i>
Fígaro.	Sr. <i>Gimenez.</i>
Don Basili.	» <i>Santpere.</i>
Don Bartolo.	» <i>Puiggari</i>
El Comte Almaviva.	» <i>Cunill.</i>
Jovent.	» <i>Novell.</i>
b'Estornell.	» <i>Balot.</i>
Un Notari.	» <i>Gatuellas.</i>
Alcalde.	» <i>Tor.</i>

Agutzils y Criats.

Direcció escènica: **Adrià Gual.**

Ningú podra traduhir ni representar aquesta obra seus permis de la *Societat d' Autors Espanyols*, qu' es la única encarregada d' administrar-la, y ab ella deurán entendres tots els Teatres y Societats particulars que vulgan representar-la.

Quedan reservats tots els drets.

PROFETA
BIEN
TOMAR MADRID

ACTE PRIMER

DECORACIO

El teatre representa un carrer de Sevilla, ab gelosies á totes les finestres.

ESCENA PRIMERA

Comte ALMAVIVA, sol, passejantse y mirautse 'l rellotje.

Com! Es més d'hora de lo que'm pensava; encara trigarà una estona a sortir darrera la gelosia. Tant se val. Més m'estimo haverme d'esperar, que deixarme passar el moment de véurela. Si algún currutaco de la Cort s'arri-vés a pensar que a cent hores de Madrid cada matí rondo les gelosies d'una dama a qui tant sols conech de vista, de segur que'm pendria per un galán del temps d' Isabel. Y, perquè no? Cadascú cerca la felicitat a la

seva manera, y la meva està en el cor de la hermosa Rosina. Però què? anar fins a Sevilla seguint a una dòna, quant Madrid y la Cort ofereixen a cor que voïs, cor que desitjes, el gust de tota mena de plahers ben fàcils! Però justament per xò'n fujo. Estich cansat de les conquestes que l'interès, la conveniencia o la vanitat ens presenten a totes hores. Es tant dols l'ésser estimat pel propri valer! Y si jo pogués assegurar-me'n vestit d'aquesta manera!... Malvinatje l'importú!

ESCENA II

COMPTE y FÍGARO.

(El comte amagat y Figaro ab una guitarra a l'esquena lligada ab una ample cinta; tralatreja alegrement y porta un llapis y un paper a la mà.)

FIG.

Espolsemnos les penes
que fan mal viure;
sens el vi que'ns alegra
y'ns fa reviuere,
consumit de tristesa,
l'home's perdría.

Fins aqui no va del tot malament, eh! eh!

L'home's perdría.

El vi y la gandulería
se disputen el meu cor...

Eyl no: disputarse'l no se'l disputen; tots dos hi regnen en pau.

Se parteixen el meu cor.

Ja's diu aixó de «se reparteixen»?... Vet'aquí una cosa... Encara que, Deu m'ajudi, els que escriuhen òperes no hi miren gayre prim. Avuy al día lo que no paga la pena de dirse, se canta. *(Cantant.)*

El vi y la gandulería
se parteixen el meu cor...

Jo voldria acabar ab una cosa ben galana,
reixinxolada y brillant, que fés el posat d'un
pensament. (*Posa un genoll en terra y escriu
tot cantant.*)

Se parteixen el meu cor;
si l'un me dona alegría,
l'altre se'n dú mon amor.

Cà barret! no és pas aixó... Me caldria una
contraposició, una antítesis...

Si l'una es ma senyoria,
l'altre...

Ah! Gracies a Deu! Ja la tinch.

l'altre és el meu servidor.

Molt bé, Figarol (*Escriu tot cantant.*)

El vi y la gandulería
se parteixen el meu cor;
si l'una és ma senyoria,
l'altre és el meu servidor,
l'altre és el meu servidor.
l'altre és el meu servidor.

Tant mateix quan hi haurà l'acompanya-
ment a sobre, ja veurèm, senyors intrigants,
si jo no sé'l que'm dich... (*S'adona del comte.*)
Jo he vist a n'aquest mossèn en alguna ban-
da... (*S'alsa.*)

COMTE. (*Apart.*) Aquest home no m'és desconegut.

FIG. Però si no és pas cap mossèn... Aquest ca-
yent de noblesa...

COMTE. Aquesta cara...

FIG. Juraria que és el comte Almaguiva.

COMTE. Jo crech que és aquell endiastrat de Figaro.

FIG. (*Alt.*) Ell mateix, senyor!

COMTE. Murri: si dius ni una paraula...

FIG. Sí; reconech a vostra senyoria; sempre us
haveu dignat distingirme ab aquest honrós
tractament.

COMTE. Donchs jo no t'acabava de coneixer. T'has
fet més alt y més grós...

- FIG. Què voleu ferhi, senyor! La miseria...
- COMTE. Pobriíssol! Y, què hi fas á Sevilla? Jo, fa temps que vaig recomanarte per un empleo.
- FIG. Ja'l vareig obtenir, senyor comte, y la meva gratitut...
- COMTE. Digam Lindor. No veus que si'm vesteixo de aquesta manera és perque no vuy que'm coneguin?
- FIG. Me'n vaig, donchs.
- COMTE. No, al revés, quedat, perque dos homes que parlin aturats no son tant vistos com un de sol que's passeigi, y com que jo espero a certa persona, 'm convé dissimular. Fem com qui segueix una conversa. Y, donchs, l'empleo?...
- FIG. El ministre al veure els bons oficis que vostre senyoría feya pera mí, tot seguit va donarme el càrrech d'ajudant d'apotecari.
- COMTE. ¿En els hospitals de la tropa?
- FIG. No, en les remuntes d'Andalusía.
- COMTE. (*Rient.*) ¡Bell comensament!
- FIG. Ben cert que no era pas dolent, perque, com que en el magatzèm hi havía drogues y cures pel bestia, devegades venía a n'els homes els remeys dels cavalls.
- COMTE. Que de segur devíen matar a la gent del rey?
- FIG. Ah! Ah! No hi ha pas un remey que ho curi tot; però podeu ben creure que més d'una vegada varen curar a gallegos, catalans y auvernesos.
- COMTE. Y, donchs, perquè vares deixar-lo?
- FIG. ¿Deixarlo? Ell va deixarme a mí. Algú va tenir la poca caritat de posarme malament ab els que teníen vara alta...
- L'enveja ab sos dits ganxuts
ab rostre verdós y pàlit...
- COMTE. Oh! prou, prou. ¿Que potser també fas versos? Ara mateix he vist que escrivíes tot cantant.
- FIG. Heusaquí la causa de la meva desgracia, senyor Comte. Quan al ministre li vareu por-

tar la nova de que jo feya sonets y endresses a Cloris, y perdoneu si dich que'ls feya ab certa gentil galanía; qu'enviava enigmes als diaris, y que corrién madrigals sortits del meu graciós ingeni; en fí; quan va saber que m'havien imprés correns y depressa, s'ho va pendre tant al fort, que tot seguit va ferme deixar l'empleo ab l'escusa de que l'amor a les lletres es incompatible ab l'esperit dels negocis.

COMTE. Bon pensament. Y tu no vares fer rès pera tornar a la seva gracia?

FIG. Vaig donarme per ben satisfet de que no's recordés may més de mí, perquè jo crech que un potentat ja'ns fa prou bé quan no'ns fa cap mal.

COMTE. Tu no m'ho dius tot, me recordo que quan me servíes me'n feyes cent per un diner.

FIG. Valgam Deu, senyor comte! Això és volguer que'ls pobres no tinguem ni un sol defecte.

COMTE. Erats peresós, xerrayre...

FIG. Si per servir s'han de tenir tantes virtuts ¿vostre senyoria coneix gayres amos que siguin dignes de ser criats?

COMTE. (*Rient.*) No t'espliques malament. Y vas retirarte a Sevilla?

FIG. Encara vaig trigar un quant temps.

COMTE. (*Interrompentlo.*) Calla... M'havía semblat que era ella... Digas ¿y després?

FIG. Després al arribar a Madrid vaig tornar a provar de ferme valer les meves disposicions pera les lletres, y'm va semblar que'l teatre m'ofería un camp ben digne.

COMTE. ¡Valgam Deu! (*El comte va mirant cap a la gelosía.*)

FIG. Y en bona fè que no sé com no vaig tenir millor fortuna, porque gracias á la meva bona diligencia, el pati va omplirse de lo més granat de la gent qu'aplaudeix: unes mans com picadors. Vaig donarme bona ansia de privar

els guants, les mangales y tot lo que no més deixa sentir discretes demostracions, y'm podeu ben creure qu'abans de comensar la representació, tot el cafè estava ab la més bona voluntat del mon per aquest servidor vostre. Però els malsvolers dels envejosos!..

COMTE. Ah, la intriga! El senyor autor xiulat?

FIG. Igual que un altre ¿perqué no? Varen xiular-me, però si algún día cahuen a les meves mans...

COMTE. ¿Vols dir que enrabianthi te'n venjaràs?

FIG. ¡Oh, si els ne tinch de rabia, en nom de Deul

COMTE. ¿Jures! No sabs que a l'Audiencia no més donen vintiquatre hores pera malehir als jutjes?

FIG. En el teatre donen vintiquatre anys. La vida és massa curta per poguer esborrar un resentiment aixís.

COMTE. Me fas riure ab la teva alegre indignació. Però encara no m'has dit lo que t'havía fet sortir de Madrid.

FIG. Sens dubte que devía ser el meu angel de la guarda, ja que hi tornat a trovar el meu bon amo que sou vos. Veyent que á Madrid la república de les lletres més que de gent prudenta y de saber, era de llops afamats sempre ab els ullals amatents per destrossarse els uns als altres; y que, gracies al despreci que s'havíen guanyat ab el ridícol encarnissament en que vivíen, tots els mosquits, buriots, tàbechs, critichs, envejosos, diaristas, llibrers, censor, y tots aquells que s'arrapen a la pell dels pobres que donen en això de les lletres, acabant de destrossarlos, eis xuclaven la poca sustancia que'ls quedava; cansat d'escriure, avorrit de mi mateix y fadigat dels altres; ple de deutes y buyt de quartos; en fi, convensut de que'l modest estament de la navaja, és preferible als vans honoraments de la ploma, vaig anarme'n de Madrid; y ab el

farcell a l'esquena, viatjant ab resignada filosofia per les dugues Castelles, la Manxa, la Extremadura, la Serra Morena y la Andalusia; ben rebut en aquesta vila y portat a la presó en l'altre y en totes superior á les malandanses; alabat d'aquets y bescantat de aquells; ab bona cara en el mal temps y ajudant a la alegría en la bonansa; burlantme dels tontos y despreciant als malvivents, rientme de la meva miseria, y afeytant a tothom, vaig arribar aquí, y aquí'm teni establert y disposat com sempre a servir en tot y per tot en lo que vostra senyoria's digni manarme,

COMTE. Qui t'ha ensenyat aquesta xamosa filosofia?

FIG. La costùm de la desgracia. Me dono pressa a riure'm de tot per no deixar espay á que m'obliguin á plorar. Però, què mireu ab tant d'afany cap aquell cantò?

COMTE Anèmsen.

FIG. ¿Perquè?

COMTE. ¡Vina, desgraciat, que'm perds! (*S'amaguen.*)

ESCENA III

BERTOLO y ROSINA.

(*S'obra la gelostá del primer pis y surten a la finestra Bartolo y Rosina.*)

ROSINA. ¡Com se n'alegra el pit de respirar aquesta frescor! L'obrim tant rarament aquesta gelostá.

BART. ¿Què és aquest paper que tens?

ROSINA. Es la cansó de la *precaució inútil*, que ahir va donarme'l senyor mestre de cant.

BART. Y, què és això de la *Precaució inútil*?

ROSINA. Es una comedia nova.

BART. Encara més drames! Una ximplesa més; de segù.

- ROSINA. No'n sé rès.
- BART. Bé, bé; el diari y la censura ja'ns ho dirán; Sigle corromput!
- ROSINA. Sempre diheu mal d'aquest pobre sigle...
- BART. Que la llibertat me perdoni, però qué ha fet que puga alabarse? Al cap-de-vall rès: bestieses de tota mena: la llibertat de pensar, la atracció, la electricitat, el tolerantisme, la inoculació, la quinquina, la enciclopedia y els drames...
- ROSINA. (*Li cau el paper al carrer.*) Ah, la cansó! Me ha caygut la cansó al carrer, tot escoltantvos! Correu, correu, si no la perdré!
- BART. Que dimoni, lo que bé s'aguanta no cau! (*Se'n va de la finestra.*)
- ROSINA. (*Mira cap endins y fa signos al carrer.*) Psit! psit! (*Surt el comte.*) Depressa; culliuho y aneuse'n. (*El comte fa un salt, agafa el paper y fug.*)
- BART. (*Surt al carrer y busca.*) ¿Ahont ha caygut? No'l veig enlloch.
- ROSINA. Sota el balcó, al peu de la paret.
- BART. Ja't dich jo, que m'has ordenat una bella diligencial; ¿Qu'ha passat algú?
- ROSINA. No, no hi vist a ningú.
- BART. (*Apart.*) Y que jo tinga la paciència de buscar!... Senyor Bartolo sou un tarumba; això us ensenyarà a no obrir les gelosies. (*Entra.*)
- ROSINA. (*En el balcó.*) La meva desdítixa perdona la meva lleugeresa. Sempre sola y tancada; sempre perseguida per un home a n'aquí. odio ab tot el cor; no és pas una malesa si busco fugir d'aquesta esclavitut.
- BART. (*Sortint a la finestra.*) Retirat; jo tinch la culpa de que haigis perdut la cansó; però jo 't prometo qu'aquet contratemps no succehirà may més. (*Tanca la gelosia ab clau.*)

ESCENA IV.

El COMTE y FIGARO, surtint ab precaució.

COMTE. Ara que són fòra mirèm aquesta cansó, que segurament porta algún misteri. Es una carta.

FIG. Y ell que volía saber lo què era la precaució inútil!

COMTE. (*Llegeix vivament.*) «La vostra constancia ha despertat la meva curiositat; així que'l meu tutor siga fora, canteu ab indiferencia y ab la tonada d'aquesta cansó alguna cosa que hem digui'l nom, l'estat, y les intencions del que tant obstinadament sembla interesarse per la desgraciada Rosina.»

FIG. (*Estrafent la veu de Rosina.*) ¡La cansó! m'ha caygut la cansó, corrèu, corrèu! (*Rient.*) Ah! ah! ah! ah! ¡Oh, les dames! .. ¿Volèu que la més sensible agafi picardía? tanquèula.

COMTE. ¡Rosina del meu cor!

FIG. Ara entench perquè us havèu vestit d'aquest ayre. Segons veig feu l'amor en perspectiva.

COMTE. Ara ja ho sabs tot; si enrahones...

FIG. Jo, enrahonar. Em guardaré prou, tractantse de vos, de valerme dels grossos mots y rendides rahons que avuy s'usen y abusen, per desvaneixer els vostres recels. No més hem cal dirvos una cosa: el meu interès us respon de mí; pesèuho tot en aquesta balansa, etc...

COMTE. Bé; donchs has de saber que l'etzar va fer que veyés tot passejantme pel Prado, ara fá sis mesos, una criatura hermosíssima!... ja l'has vista. Vareig ferla cercar per tot Madrit, però tots els meus afanys varen ser inútils fins que poch dies ha vaig descobrir que's diu Rosina, que és de familia noble y que és horfe y casada ab un vell doctor de Sevilla que's diu Bartolo.

FIG. De bò de bò que és una gentil colomal y un xich difícil de ferli pendre'l vol? Però ¿qui us ha dit que era la esposa del senyor doctor?

COMTE. Tothom ho díu.

FIG. Cál és una maulería que ell se vá enginyar al arribar de Madrit, pera esquivar a n'els currutacos que la festejaven; ara com ara no és més que afillada, però d'aquí a poch temps...

COMTE. May!... Ah! que m'has dit, jo qu'estaba decidit a afrontarho tot per poguer dirli la meva desesperació, la trovo lliure! No perdèm ni un moment; haig de lograr que m'estimi y tot seguit arrancarla de l'indigne cautiveri a que està condemnada. Tu coneixes a n'aquet doctor?

FIG. Com a la mare.

COMTE. ¿Quina mena d'home és?

FIG. (*Viu.*) Es un de gris, gros, cama curt, vell vert y repatani, malpensat, xacrat, pelat, que tafaneija y fureteija, y que gruny y amohina tot a l'hora.

COMTE. (*Impacient.*) Ah! ja l'he vist. Y de génit?

FIG. Sorrut, agarrat, y enamorat y gelós en excés de la seva afillada, qui l'aborreix.

COMTE. Així donchs de circumstancies per agradar en té...

FIG. Ni una.

COMTE. Milló. Es persona de bè?

FIG. Lo just, justet perquè no el penjin.

COMTE. Me'n alegro. Castigar a un murri y lograr la felicitat que un dessitja...

FIG. Es fer un bé públich y particular; una obra mestre de moral, senyor Comte.

COMTE. Dius que la po a n'els galans li ha fet tancar la porta de casa seva?...

FIG. Als galans y als que no son galans; y ell pogués calafateijarla!...

COMTE. Ah, això és pitjor! Y tú ¿no podríes entrahí?

- FIG. Jo sí. *Primo* perquè la casa hont m'estich és seva y me la lloga *gratis*.
- COMTE. Ah! ah!
- FIG. Sí; y jo en prova d'agrahiment li prometo dèu dobles de quatre a l'any també *gratis*.
- COMTE. (*Impacient.*) ¿Ets estadant seu?
- FIG. Y ademés el seu barber, cirugià y apotecari; no 's dona un cop de navaja, de llanceta o una pistonada a casa seva que no'l donguin les mans d'aquet servidor vostre.
- COMTE. (*Abrassantlo.*) Ah, Fígaro! tu seràs el meu àngel bò, el meu deu tutelar, el meu salvador!
- FIG. ¡Diable, que depressa us ha escursat les distancies, la conveniència! Quina mena de gent son els enamorats!
- COMTE. Ditxós de tu, Fígaro, que pots veure a la meva Rosinal No comprens la teva ditxa quina és?
- FIG. Això sí qu'és parlar d'enamorat! Per ventura soch jo qui la festejo? Tant de bó vos poguessiu posarvos a la meva pell!
- COMTE. Ah, si poguessim distreure la vigílangia!
- FIG. Això és lo que pensava.
- COMTE. Per dotze hores tant sols!
- FIG. Fent ocupar a la gent ab sos propis afers, se'ls priva de destorbar els negocis dels altres.
- COMTE. Sí; però què?...
- FIG. (*Rumiant.*) Rumío si la farmacia'm pot proporcionar algún medi senzill y ignocent...
- COMTE. Boig!
- FIG. No'ls vuy pas cap mal. Veureu, tots tenen necessitat de la meva professió. La qüestió està en tractarlos a tots a l'hora.
- COMTE. Però el doctor pot recelarse?
- FIG. Convé darse pressa a fer el fet per no deixar temps de neixer el rezel. Se m'acut una pensada: avuy arriba el regiment de l'Infant reyal.
- COMTE. El quefe és amich meu.

- FIG. Endavant! Us presenteu a casa del doctor, vestit d'oficial de caballeria, ab un butlletí de allotjament; ell no tindrà més remey que allotjarvos y aleshores jo ja m'encarrego de tot lo demás.
- COMTE. Excelent!
- FIG. No estaria gens malament que us hi presentessiu com qui'n porta més al cap que als peus.
- COMTE. Perquè?
- FIG. Y tenir una mica de picardia en tractarlo com cal, valentse de una apariencia tant poch respectable.
- COMPE. Però perquè?
- FIG. Perquè no's malpensi rès y cregui que porteu més pressa pera dormir que pera trasbalsarli la casa.
- COMTE. Tens rahó. Però, tu no hi vas?
- FIG. Ah! jo sí Ens podrèm donar per ben ditxosos si no us coneix a vos que no us ha vist may. Com ho farfeu després?
- COMTE. Què vols dir?
- FIG. És que potser no us podreu sostenir en aquest paper tant difícil. Soldat de caballeria... mitj alegrat...
- COMTE. Que't burlas de mi? (*Fent el borrarxo.*) No és aquí a casa del doctor Bartolo?
- FIG. No's pot negar que ho feu bastant al viu; solsament us falta un xich de vi a les cames. (*Fa'l borrarxo més exageradament.*) No és aquí a casa?...
- COMTE. Fuiç! Tu tens la borrarxera del poble.
- FIG. És la bona; és la de l'alegría.
- COMTE. Obren la porta.
- FIG. És ell. Amaguemnos fins que sigui fòra.

ESCENA V

Els mateixos, amagats, y BARTOLO

BART. (*Surt y parlant cap a dintre.*) Torno tot seguit; no deixeu entrar a ningú. Que tonto he estat de baixar a cercar el paper!... Quant ella m'ha pregat tant, ja devia haverme maliciat algun engany... Y aquest don Bassili que no vé! Havía de portarmho tot arreglat per poguerme casar demà mateix, sense que ningú se n'enterés, y aquesta és l' hora que encare no sè ahont para. Aniré a veure perquè no ha vingut. (*Se'n va*)

ESCENA VII

COMTE y FIGARO

COMTE. No has sentit? Demà mateix se casa en secret.

FIG. Senyor Comte, lo extremat del cas no més fa que ajudar a la necessitat d' obrar.

COMTE. Qui és aquest don Basili que 's cuyda del casament?

FIG. Un mort de gana, que ensenya de música a la noya; esvahit del seu art, murriet y pidolayre que estima més un quarto que un sant, y que no 's farà pregar gayre pera posarse a la rahó. Senyor, (*Mirant a la gelosía.*) mireula, mireula.

COMTE. Quí?

FIG. Darrera la gelosía, mireula, mireula. No us gireu, no us gireu, no us gireu.

COMTE. Perquè?

FIG. No deya'l paper; canteu ab indiferencia?

- donchs això vol dir que canteu... com si cantessiu... per cantar. Oh, és allí, es allí!
- COMTE. Ja que, sense saber qui soch, s'interessa per mi, no deixèm el nom de Lindor que m'he posat. Així serà més agradable la victòria. (*Desplega'l paper que li ha tirat Rosina.*) Però, com ho faré per cantar ab aquesta tonada? Jo no sé ter versos.
- FIG. No hi fa rès; tot lo que s'us anirà acudint serà excelent. Ab això del amor, el cor no exigeix pas molta polidesa en les produccions del ingeni... Preneu la guitarra.
- COMTE. Què vols que'n fassi? La toco tant malament!
- FIG. Però és possible que un home com vos pugui ignorar alguna cosa? No us torbeu: ab el revés de la mà, rom, rom, rom... A Sevilla y cantar sense guitarra? Si que la faríeu bona; tot seguit se sabría qui sou y tot se descobriria. (*S'arrecona a la paret. sota del balcó.*)
- COMTE. (*Passejantse y acompanyantse ab la guitarra, canta.*)
- Manant vos, gentil senyora,
tot lo que ordeneu faré.
Voleu saber qui us adora?
tot seguit son nom diré.
- FIG. (*Baix.*) Molt bé! Endavant! No us acobardiu senyor Comte!
- COMTE. Batxiller, sense riquesa;
de nom me diuhen Lindor.
Ay, si fortuna y noblesa
us pogués donà ab el cor!
- FIG. Magnífich, diable! Us juro que jo no ho faria pas millor, y això que me'n alabo!
- COMTE. Ab tendresa, cada día
a n'aquí us vindré a cantar;
veureus serà ma alegrí, a
si'm voleu surtí a escoltar.
- FIG. Oh! juro per aquesta! (*Se li acosta y li besa la vora de la capa.*)
- COMTE. Fígaro?

FIG. Senyoríal!

COMTE. Vols dir que m'haurà sentit?

ROSINA. (*Cantant d'intre.*)

Tot m'indica qu'en Lindor
és mereix el meu amor.

(*Se sent tancar una finestra.*)

FIG. Encara'n duptaréu ara?

COMTE. Ha tancat la finestra; això vol dir que ha entrat algú.

FIG. ¡Ah, pobrissona, com tremolava al cantar!
Li havéu tocat el cor, senyor Comte!

COMTE. Es val del mateix ardit que m'ha ensenyat a mí.

Tot m'indica qu'en Lindor
és mereix el meu amor.

¡Quanta gracial ¡quant d'ingeni!

FIG. ¡Quanta picardía! ¡quant amor!

COMTE. Díguem ¿et sembla que'm donarà el seu cor?

FIG. Primer passaria per les malles de la gelosía
que donarvos un desayre.

COMTE. Donchs ja està decidit: soch de la meva Rosina... per tota la vida.

FIG. Pecordeuvos que ja no us escolta.

COMTE. ¡Senyor Fígaro, no més us tinch de dir una cosa: la Rosina serà la meva muller! Y si'm servíu ab llealtat y no li descubríu qui soch... ja m'entens; tú ja'm coneixes.

FIG. Hem dono. Alsa Fígaro, vola cap a la sort, fill méu!

COMTE. Ara retiremnos; podriem fernos sospitosos.

FIG. (*Ab vivess.*) Jo entro aquí y ab el poder del meu art veurèu com en un tancar y obrir d'ulls, adormo la vigilancia, desperto a l'amor, enganyo a la gelosía, esvento a la intriga y tiro perquí-en-enllà tots els obstacles. Vos, mentrestant a casa; el vestit de soldat, el butlletí d'allotjament y or a les butxaques.

COMTE. ¿Or? Per quí?...

FIG. ¡Or, en nom de Deu; or, és el nirvi de la intriga!

- COMTE. No 'n faltará.
- FIG. (*Anantsen.*) Tot seguit vinch a buscarvos.
- COMTE. ¡Fígaro!
- FIG. Senyor?...
- COMTE. ¿Y la guitarra?
- FIG. (*Tornant.*) ¡Jo descuydarme la guitarral No sé'l que'm faig! (*Se'n vá.*)
- COMTE. Y la botiga, cap de trons!
- FIG. (*Tornant.*) ¡Tal mateix estich que no sé hont tocol La botiga es a quatre passes d'aquí; portes blaves, vidrieres ab ploms; tres bacinnes penjades; una mà ab un ull: *consilio manuque*. Fígaro. (*Se'n va corrent.*)

TELO.

ACTE SEGÓN

DECORACIO

L'escena representa 'l quarto de Rosina; al fons una finestra ab gelosia.

ESCENA PRIMERA

ROSINA deixa un candelero sobre la taula, treu un paper y's posa a escriure.

La Marcelina està malalta y tots els altres estàn enfeynats; ningú'm podrà veure. Jo no sé si aquestes parets tenen ulls y orelles, o bé, si'l meu tutor té un mal bruixot que li conta tot lo que faig, perquè ni dich una paraula ni moch un peu, que ell no m'endeveni la intenció. ¡Ay! Lindor! (*Tanca la carta.*) Tanquémla; encara que, Deu sab si li podrè fer arriuar. Desde la finestra he vist que enra-

honava ab el barber Fígaro. Aquet si que és un home de bon cor; alguna vegada m'ha semblat que's compadia de mí. Si jo pogués parlarli una estoneta...

ESCENA II

ROSINA y FÍGARO.

ROSINA. (*Sorpresa.*) Ah! senyor Fígaro! quant me'n
alegro de véurhos!

FIG. Y ¿com va la salut, senyora?

ROSINA. No gayre bè; l'aburriment'm mata

FIG. Ja ho crech; no mes engreixa a n'els tontos.

ROSINA. ¿Ab qui parlavau ab tant d'interès a baix el carrer?

FIG. Parlava ab un jove batxiller, fill d'uns parents meus. Es persona de grans esperances, aixèrit, bon fondo, molt discret y d'un bell escayent.

ROSINA. Oh! això sí; ja ho crech! Y ¿com se diu?

FIG. Lindor. Està més pelat que un jonch; però si no se n'hagués anat de Madrid tant atolondradament, de segur que hi hauría trobat un bon passament.

ROSINA. (*Impensadament.*) Y l'obtindrà, senyor Fígaro, l'obtindrà. Un galàn subjecte, com vos diheu, no ha nascut per quedarse enrera.

FIG. (*Apart.*) Això marxa. (*Alt.*) Lo que hi ha és que té un gran defecte que li privarà d'avançar en la seva carrera.

ROSINA. Un defecte? Ja ho sabeu bé, senyor Fígaro,

FIG. Sí; Està enamorat.

ROSINA. Està enamorat! Y l'estar enamorat us sembla un defecte?

FIG. Certament, que ben mirat, no més ho és que relativament a la seva fortuna.

ROSINA. Ah! és ben injusta la sort! Y no diu qui és la

persona a n'a qui estima? Tinch un desitg de saber...

FIG. Precisament, senyora, vos seríau la última persona a n'a qui faría aquesta confidència.

ROSINA. (*Ab vivesa.*) Perquè, senyor Fígaro? que no soch discreta? Ademés aquest jove és parent vostre y per xò sol ja m'interessa; digueumho donchs...

FIG. (*Mirantla maliciosament.*) Figureuvos la criatura més bufona, dolsa, tendre, afable y fresca; apetitosa, ab uns peus que cabrien aquí; (*la mà*) ayrosa y gentil; brassos molsuts, llavis de rosa, unes mans! unes galtes! unes dents! uns ulls!

ROSINA. Y viu a Sevilla?

FIG. En aquest mateix barri.

ROSINA. En aqueix mateix carrer potser?...

FIG. A dos passos d'aquí.

ROSINA. Ah! que bonich. . pel vostre parent. Y aquesta persona és?...

FIG. Que no us ho he dit?

ROSINA. (*Viu.*) No; és lo únich que us haveu descuydat. Digueumho depressa, sino vindrà algú y no m'ho podreu dir...

FIG. De bò, de bò voleu saberho? Donchs bé: aquesta persona és... l'afillada del vostre tutor.

ROSINA. L'afillada...!

FIG. Del doctor Bartolo, si senyora.

ROSINA. (*Ab emoció*) Ay, senyor Fígaro, com m'enganyeul

FIG. Ell no desitja altre cosa que venir á persua. dirvos d'això; ell mateix en persona.

ROSINA. Me feu tremolar tota!

FIG. Tremolar? Bò, no sé perque. Quant un se deixa agafar del mal de la por, és que ja's ressent de la por del mal. Pel demés podeu estar tranquila, fins demà, perque jo m'he donat bona manya de que ningú us puga fer cap nosa.

- ROSINA. Si ell m'estima, ha de probarmho estantse quiet y tranquil.
- FIG. Ah, senyora; amor y repòs voleu que visquin en un mateix cor? Desgraciadament la joventut d'avuy no té altre remey que triar entre aquestes dugues coses: o amor sense repòs o repòs, sense amor.
- ROSINA. (*Abaixant els ulls.*) Repòs sense amor... sembla...
- FIG. Ben trista cosa, no és cert? Un diria que tant mateix amor sense repòs se presenta de més bon ayre; y per la meva part, si jo fós dona...
- ROSINA. (*Turbada.*) Es clar que una no pot impedir que un subjecte de bé li porti afecte...
- FIG. Y us juro que'l meu parent us ne porta com no us podeu pensar.
- ROSINA. Pero si fés alguna imprudencia 'ns perdríem, senyor Fígaro!
- FIG. (*Apart.*) Ens perdríem (*Alt.*) Si vos li manessiu expressament ab una carta... Pot molt una carta.
- ROSINA. (*Donantli la carta que acaba d'escriure.*) No tinch temps de ferne un'altre; pero quan li dongueu, digueuli sobretot... (*Escolta.*)
- FIG. Ningú, senyora.
- ROSINA. Que lo que faig és per pura amistat.
- FIG. Oh! Aixó no cal dirho! Eh! Eh! L'amor fa prou un'altre cara.
- ROSINA. Per amistat, sentiu? No més me fa por que desanimat per les dificultats...
- FIG. Sí, ja, un foch d'encenalls. Però heu de tenir en compte que la mateixa ventada que apaga una llantia encén una foguera y que ara nosaltres som la foguera. De parlarne no més, exhala un tal foch que casi m'ha encés a n' mí que no hi tinch rès que veure.
- ROSINA. Deu meu; el tutor vé! ¡ Ay, si us trobès aquí!... passèu per la cambra del clavicordi; baixèu ben poch a poquet.
- FIG. No tingueu pó. (*Apart ensenyant la carta.*)

Això va! més que totes les meves observacions, (*Entra a la cambra*)

ESCENA III

ROSINA, sola.

ROSINA. Em moro d'angunia fins que no sigui fora! ¡Com se fa estimar aquet bon Fígaro! Es tan bon home, y vol tan als seus parents!... Ah! ja és aquí el meu tirà; tornèm a la tasca. (*Agafa el llum y's posa a brodar.*)

ESCENA IV

BARTOLO y ROSINA.

BART. (*Enfadat.*) Malehit, brètol de Fígaro!... No puch surtir un moment de casa que'n tornanhti,.

ROSINA. ¿Qui us ha fet enfadar així?

BART. Aquet condemnat de barber ¡mal com no llaura! que m'ha posat la casa feta un hospital, m'ha donat un narcòtich al Estornell y un estornutatori al Jovent; m'ha sangrat a la Marcelina a n'el peu, y fins a la mula... ¡un cataplasma als ulls d'una pobre bestia cega! Ja's dona bona pressa a omplir el compte per pagaríe les cent lliures que'm deu! Però ¡que me'l porti el compte!... Y el recibidor sense ningú, perque pugui entrar qualsevulga fins aquí sense pendres la pena de dir, que Deu vos dó bon día! ..

ROSINA. Però ¿qui pot entrarhi si no sou vos?

BART. Més m'estimo alarmarme sense motíus, que

no exposarme per falta de precaucions. El mon està plé de gent mal intencionada y atrevida... Aquet mati mateix ¿no t'han prés la cansó en el temps de baixarla a buscar?... Oh! jol..

ROSINA. Aixó si que és fer cabal de coses que no s'ho valen. El vent se la pot haver endut... qualsevol que haigi passat... que se jo...

BART. ¡El vent! qualsevol que haigi passat! no hi ha vents ni qualsevols que passin que valgui, senyora; sempre hi ha algú posat a posta per recullir els papers que dissimuladament deixan caure les noyes.

ROSINA. Dissimuladament?... senyor!

BART. Si senyora, dissimuladament!

ROSINA. (*Apart*) ¡Vell repataní!

BART. Però no passarà may més, perquè avuy faré barrà aquesta finestra.

ROSINA. Val més que les feu tapià totes d'una vegada. Hi ha tan poca diferencia d'una presó a un calabosol

BART. Pera les que donen al carrer potser no estaria gens per demés?... ¿Ha entrat aquí'l barber?

ROSINA. ¿També us inspira recel?

BART. Igual que'ls altres.

ROSINA. Son ben polides les vostres rahons!

BART. Sí; fiheuvos de tothom y no trigaréu gaire a tenir a casa una dona ben recatada que us enganyarà, bons amichs que li farán l'aleta y fidels criats que els ajudaràn ab la millor voluntat del mon.

ROSINA. ¿Es dir que ni tenú l'atenció de suposarme ab prou virtut pera defensarme de les escameses d'un barber?

BART. ¡Qui redimoni pot entendre la estranyesa de les dones! Quantes n'hi vist que ab prous cabals principis...

ROSINA. (*Ab ira.*) Però, senyor, si no cal més que ser home per agradarme, com és que vos me agradeu tant poch?

BART. Com és? .. com és? Això no és respondre a lo del barber.

ROSINA. (*Exasperada.*) Donchs sí; ha entrat aquí, l'he vist y he parlat ab ell y no vuy estarme de dirvos que'l trobo molt amable y complacent; y ara moriuvos de rabial (*Se'n va.*)

ESCENA V

BARTOLO, sol.

BART. Oh, juheus! malehit serveyl Jovent! Estornell! Estornell del diable!

ESCENA VI

BARTOLO y ESTORNELL.

ESTOR. (*Badallant y ensopit.*) Ah! ah! ah! ah!

BART. Ahont eres, tocasson quant el barber ha entrat aquí?

ESTOR. Jo era... aah! aah!

BART. A tramar alguna maulería, de segur. No l'has vist?

ESTOR. Es clar que l'he vist; si m'ha dit que jo no estava bó; y devía tenir rahó, perquè tot just m'ho ha dit, tot m'ha fet mal, com si m'haguessin bastonejat... aah! aah!

BART. (*Estrafentlo.*) Tot m'ha fet mall... Ahont és aquest dropo de Jovent? Donar remey a n'aquesta criatura sense recepta meva! Aixó vol dir que'n porta alguna de cap.

ESCENA VII

Els mateixos y JOVENT, que surt ab gayato estornudant molt sovint.

- ESTOR. (*Badallant sempre.*) Jovent!
- BART. Ja estornudaràs demà!
- JOVENT. Ja va pel cinquanta, senyor; cinquanta vegades... en un no rés. (*Estornuda.*) Estich fet malbé!
- BART. Es dir que us pregunto si ha entrat algú al quarto de la Rosina, y cap de vosaltres me sab respondrer que'l barber...
- ESTOR. (*Badallant.*) Que és algú el barber? Aah...
- BART. Juraria que'l murri s'entén ab ells!
- ESTOR. (*Plorant tontament.*) Quí?... jo m'hi entenche?...
- JOVENT. Però, senyor ¿hi há... hi há... justicia?...
- BART. Justicia? Ja està ben posada la justicia ab vosaltres. Per xò soch l'amo jo; per tenir rahó sempre.
- JOVENT. (*Estornudant.*) Però... vaturalistol quan una cosa és certa...
- BART. Quan una cosa és certa, si jo no vuy qu'ho sigui no ho ha de ser y prou. Permeteu que aquets llonzes tinguen rahó y ja podeu dir adeussiau al principi d'autoritat.
- JOVENT. (*Estornudant.*) Tant se m'endona que'm despatxi. Traballar com un ase y sempre crits y reganys.
- ESTOR. (*Plorant.*) Aquí's tracta a un home de bé, com a un mal-factor.
- BART. Donchs, ja pots anarten pobre home de bé. T'exím, t'exèm; l'un m'estornuda al nás y l'altre m'hi badalla.
- JOVENT. Si no fos per la senyoreta no hi hauria... no hi hauria qui hi aguantés a n'aquesta casa. (*Se'n va estornudant.*)

BART. Com me'ls ha posat aquest malehit barber!
El pillo vol pagarme les cent lliures, sense
ficarse'ls dits a la butxaca.

ESCENA VIII

BARTOLO y D. BASILI

(FIGARO, amagat a la cambra, de tant en tant
treu 'l cap y escolta.)

BART. Hola, don Basili! Veniu a donar lliσό?

D. BAS. Aixó és lo que menos pressa porta.

BART. He passat per casa vostra y no hi erau.

D. BAS. He sortit pels vostres assumptes, He sabut
una mala nova.

BART. Mala pera vos?

D. BAS. No, pera vos. El Comte Almaviva és a Sevilla.

BART. Parleu baix. El que feya buscar a la Rosina
per Madrit?

D. BAS. Sí. S'allotja a la Plassa Major y cada dia surt
disfressat.

BART. No cal dir que aixó m'interessa. Y què farèm?

D. BAS. Si fós un altre, aviat ens el treuríem del da-
vant.

BART. Teniu rahó; un parany de nit, una bona
arma...

D. BAS. *Bone Deus!* Comprometre'm? Ara, armar un
enrenou que 'l pugua comprometre a n' ell,
y mentres dura 'l soroll, calumniarlo, és altre
cosa: *concedo*.

BART. Brava mauera de desferse de un home!

D. BAS. Què? La calúnnia? Vos no sabeu lo que des-
denyeu; jo he vist gent d'honradíssima repu-
tació, a quatre dits de perdres, gracies a la
calúnnia. Creyeu que no hi ha pas malesa, ni
horror, ni historia absurda que posanthi un
xich de bona voluntat no's pugua fer creure
a n'els badochs d'una ciutat; y a n'aquí te-

nim una gent tant trassudal... Primer un lleuger brugit a ran de terra, com l'aureneta abans de la tronada, *puntissimo*, murmura, passa y deixa anar el tret envenenat. Tal boca'l recull, y, *piano, piano*, us l'encaixa des-trament a l'orella. El mal ja està fet; germina, s'arrocega, avensa, y, *rinforzando*, de boca en boca corre com el mal esperit; després, tot de cop, no se sab com, veyeu que la calumnia's redressa, xiula y s'infla a ulls vistos; se llen-sa, extén el vol, s'arremolina, envolica, arrenca, arrossega, esclata y trona y esdevé, gracies al cel, un crit general, un *crescendo* públich, un *chorus* universal d'odi y proscricció. Qui diable pot resistirho?

BART. Ab quina historia'm surtiu ara, Basili? Qué té que veure aquest *piano crescendo* ab la me-va situació?

D. BAS. Lo que tothom fa servir pera allunyar a un enemich, vos ho podeu emplear per evitar que s'acosti.

BART. Que s'acosti? Càl Vuy casarme abans de que ella tinga esment que aquest Comte existeixi.

D. BAS. Així no podeu perdre ni un moment.

BART. Y, de quí depén això? No us vaig encarregar de tots els tràmits d' aquesta qüestió?

D. BAS. Sí; però a vos us agrada estalviar gastos, y posats en l'armonía del bon ordre, un casa-ment desigual, un jutjament injust, un tort declarat, son dissonancies que sempre s'han de preparar y resoldrer pera l'acort perfecte de l'or.

BART. (*Donantli diners.*) No hi ha més remey que fer lo que vos voleu; acabemho.

D. BAS. Això es parlar. Demà tot estarà llest. Procu-reu que ningú'n resi ni una paraula a la noya.

BART. Deixeho per mi. ¿Vindreu després?

D. BAS. No, no m'espereu; m'entretindrà tot el ves-pre 'l vostre casament.

BART. (*Acompanyantlo.*) Servidor vostre.

D. BAS. No us mogueu, no us mogueu.
BART. No hi fà rès; jo mateix tancaré la porta del carrer.

ESCENA IX

FIGARO, surtint del quarto.

Oh! excelent precaució! Tanca, tanca la porta del carrer, que ja 'm cuydaré jo de deixar-la oberta al senyor Comte. Quin murri és aquest don Basili! Però, mal que mal, és més tonto que murri. S'ha de tenir un nom, ser algú, tenir guanyada una honrosa anomenada pera que la calúnnia fassi efecte quant se llessa. Però, un don Basili!... Bah! brams d'ase no pujen al cel.

ESCENA X

ROSINA y FIGARO

ROSINA. (*Sortint atrafegada.*) Encara sou aquí?
FIG. Ditxosament pera vos. El vostre tutor y el mestre de cant, creyent que ningú'ls sentia, acaben de parlar clar...
ROSINA. Y els haveu escoltat, senyor Figaro? Que no sabeu que és una cosa molt mal feta?
FIG. Què? l'escoltar? Us juro que és lo millor que hi ha pera entendre bé les coses. Sapigueu que'l vostre tutor està decidit a casarse demà mateix.
ROSINA. Ah, Deu meu!
FIG. No tingueu por de rès; li donarem tanta feyna que no tindrà temps de pensarhi.
ROSINA. Ja torna; surtiu per la escala petita. Em feu morir d'engunia. (*Surt Figaro*)

ESCENA XI

BARTOLO y ROSINA.

ROSINA. ¿Que estaveu ab algù?

BART. Ab don Basili que 'l vinch d'acompanyar fins al cancell, per algùn motíu que'm callo. ¿Potser t'hauría agradat més que hagués sigut en Fígaro?

ROSINA. Tant se m'en dóna l'un com l'altre.

BART. Voldria saber què era lo que 'l barber t'havía de dir ab tanta pressa.

ROSINA. Bé; que hem de parlar seriament? Donchs ha vingut a dirme, que tal seguía la seva Marcelina que fá uns quants dies que no està gayre bona.

BART. ¡Ah! sí!... Donchs jo diría que ha vingut a donarte una carta.

ROSINA. ¿Una carta? de qui?...

BART. Oh, de qui!... D'algù que les dones may ne diuhen el nom. Que sé jo; ¿potser la resposta del paper de la finestra!

ROSINA. (*Apart.*) No se li escapa rè! (*Alt.*) Mereixeríeu que fos cert.

BART. (*Mirantli les mans.*) Ho és. Tu has escrit.

ROSINA. (*Turbada.*) Seria graciòs que volguesú tenir rahò.

BART. (*Agafantli la mà dreta.*) No és que jo ho vulga, però mira, encara tens el dit brut de tinta!... Ah, senyora picardíes!

ROSINA. (*Apart.*) Malehit home!

BART. (*Sense deixarli la mà.*) Una dòna estant sola ja's creu prou segura.

ROSINA. ¡Oh, sí!... mirèu! és una bella prova! Vaija, deixeu-me anar que'm teu mal-bé'l bras. M'hi cremat espavilant el llum y com que diuhen que la tinta és bona pera les cremades, he ficat el dit dins del tintè; veusaquí lo que hi fet.

- BART. Això és lo que has fet? Veyàm si un'altra prova confirmarà lo declarat per la primera. En aquesta cartera sé del cert que hi havia sis fulls de paper; ho sé del cert, perquè'ls conto cada día, y avuy no he deixat de ferho.
- ROSINA. (*Apart.*) Ah, tonta de mi!
- BART. (*Comptant.*) Un, dos, tres, cinc...
- ROSINA. El que fa sis...
- BART. Sí: justament hi falta el que fa sis.
- ROSINA. (*Abaixant els ulls.*) El que fa sis... l'he fet servir pera embolicar els carmel-los que he enviat a la petita d'en Fígaro.
- BART. A la petita d'en Fígaro? Y la ploma qu'era nova, com és que està bruta també? Pot ser fent l'adressa a la petita?...
- ROSINA. (*Apart.*) Quin instint de gelosía! (*Alt.*) M'ha servit pera resseguir el dibuix d'una flor que se m'havia esborrat de la bata que us brodò.
- BART. Y què decorós que és això! Pera creure't, hauries de fer de manera de no tornarte roja quan disfressis la veritat; però encara no has après tant.
- ROSINA. Y qui és que no's sofocaria al veurer que's treuen tants mals pensaments de coses fetes ignocenment?
- BART. Cert; he fet mal fet. Cremarse'l dit, ficarlo a la tinta, fer paperines pels carmel-los de la petita d'en Fígaro; dibuixar una flor que s'ha esborrat de la meva bata; hi ha rès més ignocent? Quantes embusteries per amagar un sol fet!... «Estich sola, no'm veu ningú; donchs ja podré mentir tant com voldré»; però en el cap del dit hi queda la taca; en la ploma hi queda la tinta y el full de paper hi falta: no és tant fàcil atinar en tot. Però d'aquí en endavant, tingues per cert que quant sortirà de casa, dos vols a la clau 'm respondrán de tu.

ESCENA XII

Els mateixos y COMTE ALMAVIVA vestit d'oficial de cavallería, una mica borratxo.

- BART. ¿Què vol aquest home? ¡Un soldat! Vésten al teu quarto, Rosina.
- COMTE (*Tral-lareja y acostantse a Rosina.*) ¿Quina d'aquestes dames es diu, Doctor Balordo? (*Apart a Rosina.*) Soch en Lindor.
- BART. Jo 'm dich Bartolo.
- ROSINA. (*Apart.*) Parla de'n Lindor.
- COMTE. Balordo, Bárbaro; tant se m'en dónal La quèstió està en saber quina és... (*Apart a Rosina.*) Preneu aquesta carta.
- BART. ¿Quina de les dugues...?; ja podeu veure que soch jo. Rosina, vesten et dich; que aquest home no està cabal.
- ROSINA. Per xò mateix; estèu sol y la presencia d'una dòna devegades imposa respecte.
- BART. Vés, vés; no soch pas cap criatura.

ESCENA XIII

BARTOLO y el COMTE.

- COMTE. Oh! tot seguit us he reconegut.
- BART. (*Veyent que'l Comte s'amaga la carta.*) ¿Que és això que us amagueu a la butxaca?
- COMTE. M'ho amago perquè vos no ho veyèu.
- BART. ¿La meva filiació? Aquesta gent és pensa que sempre tracta ab soldats.
- COMTE. ¿Que us creyèu que és tant difícil de fer la vostre filiació? Cap pelat, brandant la testa; ulls dè gat, mirada fosca; ayre ferèstech d'algonquí; groixut de còs y esguerxat; espatllut del costat dret; nás molsut y acampanat;

granallut, embotit y camatort, tó de regany, veu duptosa, gustos destructors, en fi la perla dels doctors!

BART. Què vol dir tot això? Heu vingut per insultarme? Sortiu immediatament!

COMTE. Anarme'n? càh!... no sabeu lo que us diheu... Sabeu de llegir, senyor doctor... Bar... barba mech?

BART. Vet'aquí un'altra pregunta ben impertinent!

COMTE. No us enfadeu per xò; perque jo, al capdevall, soch tant doctor com vos, y...

BART. Cóm, cóm? ..

COMTE. Sí. Per ventura no soch el metje dels cavalls del regiment? Heusaquí el perque m'han allotjat a casa d'un confrare.

BART. Goseu comparar un menescal!

COMTE. No, senyor doctor, no dich pas que'l nostre art porti ventatja al d'Hipòcrates y Galeno... La vostra ciencia, company, es de resultats més generals perque si no acaba la malaltia, al menos acaba'l malalt. Me sembla que m'explico ab modos?

BART. Oh, sí! Us està molt bé a vos, manipulador ignorant, el malparlar del primer, del més gran, del més útil de tots els arts!

COMTE. Absolutament útil pels qui'l professen.

BART. Un art quins fets gloriosos el sol s'honra en il·luminar.

COMTE. Y que la terra's dona pressa a taparne els disbarats.

BART. Ben clar se veu, pochos modos, que esteu fet a tractar ab cavalls.

COMTE. ¿Tractar ab cavalls? Ah senyor doctor, tot y sent un doctor molt sabent... ¿qui pot negar que'l menescal cura als seus malalts sense parlarhi, mentres que'l metje, parla molt ab els seus...

BART. Y no'ls cura, vritat?

COMTE. Vos ho haveu dit.

BART. ¿Qui redimoni ha enviat a n'aquet borratxo

del botaván?

COMTE. ¿Que'm tiréu floretes amor?

BART. Acabèm. ¿Que volèu? ¿que cerquèu?

COMTE. (*Fingint enfadarse molt.*) Y bé donchs. (*Acalorantse.*) ¿Lo que vuy? ¿no ho veyéu lo que vuy?

ESCENA XIV

Els mateixos y ROSINA.

ROSINA. (*Sortint depressa.*) ¡Per Deu, senyor soldat, no us enfadèu! (*A Bartolo.*) Parlèuli ab sosego, ab un home que no te el cap bé...

COMTE. Teníu rahó; ell no té el cap bé; però nosaltres estèm serens. Jo cortès y vos hermosa... ja no cal rès més. Tan sols vuy dirvos, que vos serèu la única persona d'aquesta casa, áb qui tractaré.

ROSINA. ¿En què puch serviros?

COMTE. Oh! casi no és rès. Però si les meves paraules resulten un xich fosques...

ROSINA. Ja'n treuré'l sentit.

COMTE. No; seguiu al peu de la lletra. No mes és qüestió, ho dich ab tota cortesia, de que'm donguéu llit per aquesta nit.

BART. ¿Rès més?

COMTE. Rès més. Llegíu aquesta afectuosa carta que 'l quefe del regiment us envía.

BART. Veyám. (*El Comte amaga la carta y li dona l'altre paper. Bartolo'l llegeix.*) «El senyor doctor Bartolo Cigarral, donarà, illum, taula y llit...

COMTE. (*Recalcantho.*) ...y llit...

BART. ...per una nit, a D. Lluch Lindor, dit l'Estudiant mestre menescal del regiment.»

ROSINA. Es ell mateix.

BART. (*Viu a Rosina.*) ¿Eh? ¿què deyes?

- COMTE. Y bé ¿tinch o no tinch rahó, senyor Balordo?
- BART. Aquest home està posat a estropellarme el nom de totes les maneres. Anèu en nom de Deu ab els Bartorus y Balordos, y diguèu a n'el vostre impertinent quefe, que desde que vaig anar a Madrit, estich afranquit d'allotjar tropa.
- COMTE. (*Apart.*) Deu, quin contratemps!
- BART. Ah! ah! company; sembla que no us agrada gayre y s'us aclareix un xich l'enteniment. Però perxò feu el favor d'anarvosen com mes depressa millor.
- COMTE. (*Apart.*) (*Tantós em descobreixo.*) (*Alt.*) ¿Anármen?... Segurament que si esteu afranquit d'allotjar tropes no n'esteu de tenir modos! Anármen! ensenyéume la vostra fulla d'exempció que encara que jo no sàpiga de lletra ja ho veuré desseguida...
- BART. Això ray. Es en aqnella calaixera.
- COMTE. (*Mentres va a buscarla, diu sense moures d'hont és.*) ¡Hermosa Rosina!
- ROSINA. ¿Qué? Lindor, sou vos?
- COMTE. Preneu aquesta carta.
- ROSINA. Teníu compte, que no'ns treu la vista de sobre
- COMTE. Deixéu caure el mocador y jo la tiraré. (*S'hi acosta.*)
- BART. Apoch apoch, senyor oficial, que no m'agrada que's miri a la meva muller tant de la vora.
- COMTE. Ah! és la vostre muller?
- BART. Y ¿donchs, què?
- COMTE. Jo us havía prèns pel seu besavi patern, matern y sempitern; entre ella y vos hi ha tres generacions.
- BART. (*Llegint el document.*) « En gracia als fidels y bons serveys que m'han sigut fets... »
- COMTE. (*Pegantli un cop al paper.*) Jo que n'haig de fer d'aquesta articulata.
- BART. ¿Sabèu que si crido a la meva gent us faré tractar com us mereixèu?

- COMTE. ¿Guerra? Oh molt bé; vinga la guerra! Si és el meu ofici. (*Ensenya les pistoles.*) Y ab això us perfumaré la cara. No haveu vist may cap batalla, senyora?
- ROSINA. No'n vuy veure cap.
- COMTE. Donchs no hi ha rès tant divertit. Figureuvos (*empenyent al doctor*) de moment, que l'ennemich és a un costat del barranch, y els nostres a l'altre. (*A Rosina ensenyantli la carta.*) Treyéu el mocador. (*Escup a terra.*) Suposém que això és el barranch.
(*ROSINA treu el mocador y el Comte deixa caure la carta entre ella y ell.*)
- BART. (*Ajupintse.*) Hola! hola!
- COMTE. (*La cull.*) Bah!... Jo que us anava a ensenyar els secrets del meu art!... En bona veritat una dama ben discreta. No és pas una carteta d'algún enamorat lo que us ha caygut de la butxaca?
- BART. Donèu, donèu.
- COMTE. *Dulciter*, papá! A cadescù lo seu. Si de la vostra butxaca hagués caygut una recepta de ruibarbo?...
- ROSINA. (*Allargant la mà.*) Ah! ja sé'l que és. (*Pren la carta y se la guarda en una butxaca del davantal.*)
- BART. Vaja, surtiu o no?
- COMTE. Sí; me'n vaig. Adeussiau doctor, y perdonèu la molestia. Y ara permeteume una finesa: preguèu a la mort que no's recordi de mi'en mil campanyes que fassi, perque may havia trobat la vida tant agradable com ara.
- BART. Anèu, anèu; que si la mort hagués d'escoltarme...
- COMTE. Quí? la mort? No sou metje? Feu tantes coses per ella que és impossible que us puga negar rès. (*Se'n va.*)

ESCENA XV

BARTOLO y ROSINA.

- BART. Gracies a Deu que és foral (*Apart.*) Dissimulem.
- ROSINA. És ben aixerit aquest soldat, Tot y no estant serè's veu que no li falta educació.
- BART. Videta meva, podèm estar ben contents de havernos-el tret de sobre... Que't sembla si llegissim aquell paperet que t'ha donat?
- ROSINA. Quin paper?
- BART. Aquell que ha fet veure que cullia, pera donarte'l.
- ROSINA. Y aral Si era la carta del meu cosí oficial, que m'ha caygut de la butxaca.
- BART. Donchs jo diria que ell se l'ha tret de la seva.
- ROSINA. Bé l'he coneguda prou.
- CART. Però no costa rès el mirarho.
- ROSINA. No sé'l que me n'he fet.
- BART. (*Senyalant la butxaca del devantal.*) Te l'has posada aquí.
- ROSINA. Ah, sí; distretament.
- BART. És clar... Veuràs com serà alguna bojeria.
- ROSINA. (*Apart.*) Si no'l faig enfadar, no tindrè altre remey que donarli.
- BART. Vaja, doname'l.
- ROSINA. Però, quin afany! Pots ja tenir desconfiansa.?
- BART. Y tu, perque tens la tossuderia de no deixar-me'l llegir?
- ROSINA. Us torno a dir que és la carta del meu cosí oficial que ahir mateix em va donar desclosa. Y ara que som a parlarne: us haig de dir que aquestes llibertats me desagraden moltíssim.
- BART. No t'entench.
- ROSINA. Que per ventura miro els papers que venen per vos? Donchs perquè heu de llegir les cartes que venen dirigides a n'el meu nom? Si

és per gelosía, m'ofèn, y si és qu'abuseu de una autoritat que no us pertoca, encara m'indigna molt més.

BART. Indigna? Què vols dir? May t'havía sentit parlar així.

ROSINA. Si fins avuy he sapigut contenirme, no ha sigut pera donarvos el dret d'agraviarme.

BART. Però de quin agravi parles?

ROSINA. Es que és una cosa que no té nom l'obrir les cartes d'un'altra persona!

BART. De la muller?

ROSINA. Encara no ho soch. Y ab quina indignitat, que no's comet ab ningú, regalaríeu a la vostra muller? Bell privilegi!

BART. Tu vols que jo tamé m'enfadi per distreu-re'm de la carta, que sens dupte és d'algún aymant. Però jo't juro que la veuré.

ROSINA. Donchs no la veureu, y si us acosteu, fujo de aquesta casa y demano amparo a n'el primer que trobi.

BART. Que no te'l donarà.

ROSINA. Ho veurèm.

BART. Aquí no som com a Fransa que sempre donen la rahó a les dones. Però, pera traure't aquesta fantasía, donaré un tom a la clau.

ROSINA. (*Mentres Bartolo hi va.*) Ah, Deu meu! Què fare? Cambiempla ab la del meu cosí y femlo glatir una mica. (*Cambía les cartes v's posa la del cosí a la butxaca de manera que se'n vegi una mica.*)

BART. (*Tornant.*) Ara'm sembla que la podré veure.

ROSINA. Ab quin dret?

BART. Ab el més universalment reconegut: el de la forsa.

ROSINA. Primer me matareu que pendre'm la carta.

BART. (*Patejont.*) Senyora, senyora!

ROSINA. (*Se deixa caure en un silló y fa veure que's desmaya.*) Ah! quina indignitat!

BART. Donem la carta, o tremola!

ROSINA. (*Postrada*) Pobre Rosina!

- BART. Què tens?
- ROSINA. Quina vida se m'espera!
- BART. Rosina!
- ROSINA. M'ofego de rabia!
- BART. Li agafa una basca.
- ROSINA. Oh! em m'oro!...
- LART. (*Prementli el pols y el cap.*) Ah! la carta! Llegimla, sense que se n'adongui. (*Li té el pols, li agafa la carta y brocura llegir-la, girantse una mica*)
- ROSINA. (*En la mateixa posició.*) Pobre de mi!
- BART. (*Li deixa la mà y apart.*) ¡Malehit afany de volguer saber lo que un tem!
- ROSINA. Ah! pobre Rosina!
- BART. L'us de les escencies... produheix aquestes afeccions espasmòdicas. (*Desde darrera el sillò li te el pols y va lleigint la carta. Rosina alsa el cap una mica, se'l mira ab picardta, fa un gesto ab el cap y torna a la mateixa posició.*)
- BART. (*Apart.*) Oh! Deu! és la carta del seu cost! Malehida desconfiansa! ¿Com ho faré pera calmar-la? Al menos que no sápigam que l'hi llegida (*Fa com si la sostingués y li torna la carta a la butxaca.*)
- ROSINA. (*Sospirant.*) Ay!... ay!...
- BART. Vajja, això no és rès criatura; una mica de basca; el pols ni s'ha alterat. (*Va a buscar una ampolleta de sobre la consola.*)
- ROSINA. (*Apart.*) Ha tornat la carta. Està bé.
- BART. Té Rosineta meva, una mica d'aygua naf, que't farà molt bé.
- ROSINA. No vuy rès de les vostres mans. Deixèume!
- BART. Reconech que m'hi deixat portar del meu gènit, en aquesta qüestió.
- ROSINA. ¡Com si fos per la carta! Lo que indigna és el vostre modo de demanar les coses.
- BART. (*Agenollantse.*) Perdonam, desseguida he sentit remordiment de la meva falta y a n'aquí em tens de genolls a n'els teus peus disposat a esmenarla.

- ROSINA. Si perdò! ara! quan encare creyeu que aquesta carta no és la del meu cosí.
- BART. Que ho siga o no ho siga, tant se val; no vuy saberho.
- ROSINA. (*Donantli la carta.*) Ja veyéu que ab bones rahons ho lograríau tot de mí. Llegítula.
- BART. Aquest acte de delicadesa desvaneixería els meus recels si encara fos tant desgraciat de conservarlos.
- ROSINA. Tentú, llegítula.
- BART. (*Apartantse.*) Deu no permeti que't fassi un tal ultratje.
- ROSINA. Me doneu aquest desayre?
- BART. En paga, accepta aquesta petita mostra de confiança. Vaig a veure que fa la pobre Marcelina, que no sé perque en Fígaro l'ha sangrat pel peu. Pujaràs tu també?
- ROSINA. Sí, ja pujaré tot segutt.
- BART. Ja qu'hem fet les paus, donem la mà, nineta. Què ditxosa seríes, si poguessis estimarme!
- ROSINA. (*Abaixant els ulls.*) Si vos poguessiu agrardarme, com us estimaría!
- BART. Já t'agradaré, ja t'agradaré, ja ho veuràs!... (*Se'n va.*)

ESCENA ÚLTIMA

ROSINA, sola.

(*Mirantlo anarse'n.*) Ay Lindor!... Diu que m'agradaría!... Llegim aquesta carta que ha estat a punt de portarme tanta pena! (*Llegeix y diu:*) Ah! L'he llegida massa tart; me diu qué estiga ab una qüestió ab ei meu tutor; quina bona ocasió m'he deixat perdre! Quant he prèns la carta, he sentit que'm tornava roja fins el blanch dels ulls. Ja té rahó de dir el tutor que'm falta l'aplom que ha de tenir una

dona pera surtirse de les situacions compromeses. Però un home injust faría agafar picardía a la ignocencia mateixal

TELO.

ACTE TERCER

ESCENA PRIMERA

BARTOLO, sol.

(*Apesarat.*) Quin humor! quin humor! Aixó que semblava que s'havía sossegat! Ara digueume quin diable li ha ficat al cap el no volguer pendre més llissó ab don Basili? Sab que intervé en el casament... (*Truquen.*) Feu tot lo del mon pera complaure a les dones: si us descuydeu un sol punt... que dich un... (*Truquen.*) A veure qui truca.

ESCENA II

BARTOLO y COMTE, vestit de batxiller.

COMTE. Que la pau y l'alegría per sempre siguen en aquesta casa.

- BART. (*Ab brusquetat.*) Bona falta hi fan. Què voleu?
- COMTE. Senyor, jo soch don Alonso, batxiller llicenciat...
- BART. No necessito cap preceptor.
- COMTE. Deixeble de don Basili, l'organista de les monjes, que té l'honor d'ensenyar de música a la senyoreta, vostra...
- BART. Don Basili? Organista que té l'honor?... Ja sé; al fet.
- COMTE. (*Apart*) Quin home! (*Alt.*) De cop s'ha trobat malament y ha tingut de ficarse al llit.
- BART. En Basili és al llit! Ha fet bé d'enviarvos; ara mateix vaig a veure'l.
- COMTE. (*Apart.*) Dimoni! (*Alt.*) Al dir al llit, vuy dir que no pot sortir de casa.
- BART. Encara que no siga rès; passeu, que vinch ab vos.
- COMTE. (*Indecís.*) Senyor, tinch l'encàrrech... Ens pot sentir algú?
- BART. (*Apart.*) Aquest és algún pillet. (*Alt.*) Eh? no senyor Misteris; parleu sense por, si podeu!
- COMTE. (*Apart.*) Malehit vell! (*Alt.*) Don Basili me ha encarregat que us fés saber...
- BART. Crideu. Soch sort d'una orella.
- COMTE. (*Cridant.*) Ah! Com volgueu. Que'l Comte Almaviva, que s'allotjava a ia plassa major...
- BART. (*Espantat.*) Baix; parleu baix, home!
- COMTE. (*Més fort.*)...S'ha cambiat aquest matí y com que don Basili ha sapigut per mi que'l Comte Almaviva...
- BART. Més baix, més baix per Deu!
- COMTE. (*Fort.*) ... Era a Sevilla, y com que soch jo qui ha descobert que la senyoreta Rosina li ha escrit...
- BART. Li ha escrit! Amich meu, us demano per caritat que parleu més baixet. Veniu, seyem y parlèm ab bona amistat. Deyeu que vos heu descobert que la Rosina...
- COMTE. (*Ab pretensió.*) Justament, jo he sigut. Sinó que don Basili, inquiet per vos, respecte a

n' aquesta correspondencia, m' ha demanat que us vingués a ensenyar aquesta carta; però vos us ho preneu d' una manera...

BART. Si m' ho prenh molt bé, home de Deu! Però no us és possible enrahonar més baix?

COMTE. Com que sou sort d' una orella...

BART. Perdoneume, senyor Alonso; perdonéu si us he rebut ab mals modos, pero 'm persegueixen tants intrigants y tants embusteros... y la veritat, la vostra cara, el vostre posat, l' edat... en fi, us demano que 'm perdoneu. Y bé, teniu la carta?...

COMTE. Gracies a Deu! Així ens arrivarèm a entendre... però 'm fa por que no 'ns escolti algú.

BART. Qui? Nol Els criats estàn que no saben ahont toquen, y la Rosina s' ha anat a tancar al seu quarto feta una fera; sembla que 'l mal esperit hagi entrat a casa. Però vaig a assegurar-me 'n. (*Va a guaytar ab molta precaució el quarto de Rosina.*)

COMTE. (*Apart.*) La rabia m' ha fet comprometre. Si ara 'm guardo la carta, hauré d' anarme 'n, y per això tant se valdría que no hagués vingut. Si li ensenyo la carta... Ensenyarla a n' ell y avisarla a n' ella sería un cop de mestrel

BART. (*Tornant.*) Seu al costat de la finestra, d' esquena a la porta y llegeix una carta d' un cosí seu, que jo ja li vaig obrir abans de donarli... Veyàm la seva.

COMTE. (*Donantli.*) Teniu. (*Apart.*) Llegeix la meva.

BART. (*Llegint.*) « Desde que m' haveu dit el vostre nom y el vostre estat... » Ah; la traydora! Es ben bé de la seva má.

COMTE. (*Ab sobressalt.*) Parleu baix.

BART. Com us podré pagar aquest favor!

COMTE. Quan tot estiga llest, si us he fet algún servey, podreu donarme les gracies Així que estiga acabat un escrit que segons les instruccions de don Basili està fent un advocat.

- BART. Un advocat | pel meu casament?
- COMTE. Es clar ¿us hauria mortificat, si no hagués sigut aixó? Ell m'ha dit que us digués que tot pot estar a punt pera demà. Aleshores, si ella 's resisteix...
- BART. Que's resistirà.
- COMTE. (*Vol agafar la carta y Bartolo se la guarda.*) Donchs en aquet cás es quant us puch servir: li ensenyèm la carta, y si és precis (*misteriosament*) li diré que jo la tinch de mans d'una dòna a la qui el Comte l'ha sacrificat a n'ella ja sabèu que la turbació, la vergonya y el despit, poden fer que en un arrebato...
- BART. (*Rient.*) Calumnia, eh! Are si que veig que veniu de part de D. Basili! Però, perque ella no s'no pugui pendre per una conxorxa ¿que us sembla si us vejés primer a vos?
- COMTE. (*Contenint l'alegría.*) Just; aixís ho havíem dit ab D. Basili. Però com ho farèm? Ja es tart... ens queda poch temps...
- BART. Li diré que veniu de part de D. Basili a donar-li la llissó Que no li podríeu donar una llissó?
- COMTE. Faré tot lo que volguéu. Però, aneu en compte que totes aquestes tramoyes de mestres falsos son astucies molt gastades y recursos de comedia. Si ella 's recela?...
- BART. Oh! si us hi presento jo, ray! Feu mes la cara d'un aymant disfressat, que d'amich oficiós.
- COMTE. Sí? és dir que creyèu que el meu posat pot ajudar al engany...
- BART. Ja dono feyna al aixerit que ho vulgui endevinar. Avuy està d'un humor del diable; però aixís que us veigi... Té el *clavessin* en aquet quarto. Entreteniuvos mentrestant faig tots els possibles per ferla venir.
- COMTE. Sobre tot no li parleu de la carta.
- BART. Fugiu; no pas abans del moment decissiu; perdria tot l'efecte. Deixèu, no cal pas que se 'm diguin dugues vegades les coses...; no cal pas que se'm diguin dugues vegades... (*Se'n vá.*)

ESCENA III

COMTE, sol.

COMTE. ¡Ja'ns hem salvat! Uf y que dú de boca és aquet home! Ja té rahò en Fígaro. Poch s'ha faltat per desmentirme jo mateix, y la pó d'això em feya fer un posat tonto y encongít, y ab lo desconfiat que és aquest home...; gracias a n'aquesta inesperada inspiració de la carta que si nó m'hauría portat ben tontament. Hola, allà dins es barallen! ¿Si ella no volgués venir?... Escoltèm. Diu que no vol sortir del quarto y aixís jo perdo el fruit de la meva picardía. (*Torna a escoltar.*) Al últim es decideix. Amaguèmnos, que no'ns vegi de moment. (*Entra a la cambra.*)

ESCENA IV

ROSINA, BARTOLO y després COMTE.

ROSINA. (*Fingint estar enfadada.*) Serà inútil tot lo que'm direu; ja hi prèes el meu determini: no vuy sentir parlar més de música.

BART. Però, escolta criatura' és el senyor Alonso, deixeble y amich de don Basili, y que serà un dels nostres testimonis. La música 't calmarà, creume.

ROSINA. Oh, no cal que hi penseu, perquè si jo canto aquest vespre que'm...! Ahont és aquest mestre que no goseu despatxar? Ab dugues paraules li faig el compte a n'ell y a don Basili. (*Veyent al Comte.*) Ah!...

BART. Què tens?

ROSINA. (*Torbada y posantse la mà sobre'l cor.*) Ah!

- Deu meu!... Deu meu!
- BART. Encara no's troba gayre bé, senyor Alonso.
- ROSINA. No; ja'm trobo bé... sino que al girarme...
- COMTE. Se us ha girat un peu, veritat?
- ROSINA. Ay, sí! se m'ha girat el peu. Quin mal m'he fet!
- COMTE. Bé prou que ho he vist.
- ROSINA. (*Mirantlo.*) La fiblada m'ha arriuat al cor.
- BART. Una cadira, una cadira. No hi ha cap silló per aquí? (*Va a buscarlo.*)
- COMTE. Ay Rosina!
- ROSINA. Quina temeritat!
- COMTE. Tinch de dirvos coses de molt interès.
- ROSINA. Es qu'ell no'ns deixarà.
- COMTE. En Fígaro vindrà a ajudarnos.
- BART. (*Portant el silló.*) Té, filleta, seu. Sembla, senyor Alonso, que avuy no hi haurà manera de que dongui la llissó; deixemho per un altre dia; podeu anarvos en.
- ROSINA. (*Al Comte.*) No; espereuvos, que'l dolor se m'ha calmat una mica. (*A Bartolo.*) Regonech que he fet malfet, portantme aixís ab vos, y vuy seguir el vostre exemple, esmenant tot seguit la meva falta.
- BART. Oh, y quin bon genial de criatura! Però no puch permetre que després de un sobressalt així, fassis ni una mica d'esfors. Aneu, aneu, senyor batxiller.
- ROSINA. (*Al Comte.*) Un moment per favor! (*A Bartolo.*) Si no'm deixeu donar la llissó per probar el meu penediment, me creuré que no teniu cap desitj de que us estiga agrahida.
- COMTE. (*A Bartolo.*) Si'm voleu creure, no la contradiguen.
- BART. Vaja, donchs, deixemho estar, amor meu. Pera que vegis les poques ganes que tinch de disgustarte, me quedaré aquí mentres tu estudías.
- ROSINA. No, això no; que jo sé que no teniu gens de afició a la música.

- BART. T'asseguro que aquest vespre'm serà extremadament delitosa.
- ROSINA. (*Apart al Comte.*) Quin torment!
- COMTE. (*Prenent un paper de música de sobre la taula.*)
Es això lo que voleu cantar, senyoreta?
- ROSINA. Si. Un tròs molt bonich de *La precaució inútil*.
- BART. Ditxosa *precaució inútil!*
- COMTE. Es lo més nou que hi ha; és un quadro de primavera d'un gènere molt viu. Quan la senyoreta vulga provarlo...
- ROSINA. (*Mirant al Comte.*) Ab molt gust; un quadro de primavera m'encanta; és la joventut de la naturalesa. Al sortir de l'hivern sembla que'l cor se torni més sensible; com un esclau que després d'una presó molt llarga, gosa ab més forsa les delícies de la llibertat que li acaben de tornar.
- BART. (*Apart al Comte.*) Sempre ab el cap ple de idees novelesques.
- COMTE. (*Baix.*) Y no'n veyeu el resultat?
- BART. Dimonil (*S'assenta en el silló en que seya Rosina.*)
- ROSINA. (*Canta y el Comte l'acompanya.*) (1.)

Quan a la plana
l'amor hi grana
al venir la primavera,
embauma l'ayre
la fresca flayre
de les primerenques flors.
Y en la calmosa
pau amorosa
que dona'l Cel,
de les remades
enjogassades
tendrament ressona 'l bel,
tot vetllantla 'l gos fidel.
Mes, Lindor enamorat

(1.) La música per acompanyar aquets versos va impresa en les ultimes planes.

pensa a tot' hora
ab el goig de sé estimat
de sa gentil pastora.

(*El COMTE beso la mà de Rosina, aquesta calla y el silenci desperta a BARTOLO que s'ha adormit al comensament. El COMTE y ROSINA reprenen vivament l'aria en el vers final que és el que segueix:*)

de sa pastora.

COMTE. (*A Rosina.*) Oh! és una cansó hermosíssima! y la canteu ab una expressió!..

ROSINA. M'avengonyiu, senyor! Tota la gloria és del mestre...

BART. (*Badallant.*) Me sembla que he fet una bacayna mentres has cantat aquesta cansó tant hermosa. Jo tinch e's meus malalts. Vaig, vinch, pujo y baixo, y és clar, encara no m'assento, aquestes pobres cames... (*S' aixeeu y arramba'l sillo a la paret.*)

ROSINA. (*Baix al Comte.*) En Fígaro no vé.

COMTE. (*Idem.*) Fem temps.

BART. Però, senyor batxiller; jo, ja ho he dit a n'en Basili: Que no fore possible ferli apendre coses més alegroyes que tot això d'aquestes grans aries que van rodant d'amunt avall: hi, ho, a, a, a; y que 'm tan l'efecte de música d'enterro? Vuy dir aquelles tonades tant aixerides que 's cantaven allà per la meva joventut y que tot seguit se us quedaven aquí. (*L'orella.*) Abans ne sabia una... Escolteu. (*Mentres dura la tornada, rumia tot gratantse el cap y després canta fent tocar les castanyoles ab els dits y ballant de genolls com els vells.*)

Si te'n vols comprar, Rosina,
dels marits lo bò y millor,
prenme a mí, que de la fira...

(*Al Comte rient.*) La cansó diu Serafina, però jo hi poso Rosina per ferla de més bon escoltar y apropiarlà a les circumstancies. Ah! ah!

està molt bé; no és veritat?
COMTE. (*Rient.*) Es clar! Ja ho crech!

ESCENA V

Els mateixos y FIGARO al fons.

BART. (*Cantant.*)

Si te'n vols comprar, Rosina,
dels marits lo bo y millor,
prenme a mi, que de la fira
en soch jo la nata y flor.
Si poch galán ara'm trobas,
soch de nit més passador;
que les coses a les fosques
totes son d'igual color.

(*Repeteix els dos versos ballant y Figaro l'escarneix al seu darrera.*)

Si poch galán ara'm trobas,
soch de nit més passador.

(*Girantse y veient a Figaro.*) Ah! Entreu, senyor barber, entreu. Sou molt graciós!

FIG. (*Fent una cortesia.*) Lo mateix me deya la meva mare fa uns quants anys; però de les hores ensà l'he perduda una mica (*Apart al Compte.*) Magnífich!

(*Mentres aquesta escena té lloch, el COMTE fa lo possible pera parlar ab ROSINA, però sempre l'en priva la recelosa vigilancia del doctor, lo que origina una mímica en els actors extranya al diàlech de FIGARO y BARTOLO.*)

BART. Que potser encara veniu a purgar, sangrar y omplirme la casa de malalts?

FIG. No tots els dtes son festa; per més que deixant de banda la obligació de cada día, ja haveu pogut veure que quan hi ha necessitat, el meu bon zel no espera que l'avissin.

BART. El vostre bon zel! Què li direu, senyor del

bon zel, a n'aquell infelis que badalla y dorm, estant despert? y a n'aquell altre que fa tres hores qu'estornuda, que jo crech que s'esberlarà'l cervell d'un estornut? Què'ls hi direu?

FIG. Què'ls diré?

BART. Sí; què'ls hi direu?

FIG. Donchs, senzillament: a n'el qui estornuda li diré «Jesús» y a n'el qui badalla «Veste'n al llit». Y esteu tranquil, que això no anirà en el compte.

BART. Ja ho crech; però lo que hi aniria foren les medicines y les sangrades, si jo m'hi apla-nés. Y també és per bon zel que m'haveu empastifat els ulls de la mula? Que li tornarà la vista 'l vostre cataplasma?

FIG. Si no li torna, tampoch l'en privará de veurhi.

BART. Oh, donchs, feu que jo ho trovi en el comptel... ¡Hont se 's vist tanta extravagancia!

FIG. Ab franquesa, doctor; com que als homes no'ns queda altre remey que triar entre la ru-quería o la bogeria, y és cosa en la que no hi veig cap profit, al menos donchs, vuy el di-vertiment; y ¡visca l'alegría! Qui sab si el mon no més durará tres setmanes!

BART. Lo qu'hauríeu de fer, senyor xarrameca, és pagarme les cent lliures que 'm debèu, y no fastigujarme ab les vostres bufonades ¿ho teníu entès?

FIG. Duptèu de la meva probitat? Les cent lliures!.. Més m'estimaría passarme la vida debenvosles que negárvosles una sola vegadal

BART. Y digueume. que tal ha trovat els carmetlos la vostre petita?

FIG. ¡Quins carmetlos!... ¿Què volèu dir?...

BART. Sí; els carmetlos d'aquest matí que anaven embolicats en un full de paper d'escriure...

FIG. Que'm matin, sí...!

ROSINA. (*Interrompentlo.*) ¿No li haveu dit que eran de part meva?

- FIG. Ah! ah! sí; teníu rahó! Els carmetlos d'aquest matí! Y que ruch que soch!... ya no m'enrecordava... Oh! excelents, riquíssims!...
- BART. Excelents, riquíssims!... Es clar, diguèu que no, ara. Us dich que feu un bell oficil...
- FIG. Y ¿donchs què hi ha?
- BART. ... y que us donarà una envejable anomenda, senyor Fígaro.
- FIG. La sostindre, D. Bartolo.
- BART. Diguèu que la suportarèu, senyor Fígaro.
- FIG. Com vos sembli, D. Bartolo.
- BART. Us ho preneu molt á la galana, senyor Fígaro! Sapiguèu que quan disputo ab un pretenció may li dono la rahó.
- FIG. En aquest punt pensèm ben diferent D. Bartolo, perque jo li dono sempre. (*Li gira l'esquena.*)
- BART. Eh; qu'ha dit, senyor batxiller?
- FIG. Potser us creyeu que us les haviau ab un barberet de quarto el rengle, que no més entén de manejar la navaija? Iinguèu entés que a Madrit, he treballat ab la ploma y que si no haguessin sigut els envejosos...
- BART. Llástima que no us hi quedessiu, que no hauríeu tingut necessitat de venir a cambiar d'ofici a n'aquí.
- FIG. Cadasquí fa lo que pot, posèuvos en el lloch meu.
- BART. Jo en el vostre lloch? En nom de Deu, be 'n diría prous de ximpleríes!
- FIG. No comenceu gens malament, o sino que ho diga el vostre company que bada.
- COMTE. (*Refentse.*) Jo... jo no soch company del senyor.
- FIG. ¿No? com que us vey a aquí de visita, em creya que anaveu pel mateix fi.
- BART. (*Ab ira.*) Acabèm; que volèu? teniu alguna altre carta pera donar? Parlèu; perque en aquest càs, ja tindré la bondat de retirarme.
- FIG. Ah! quin poch iairament teníu de ferir

- gent humill! Vinch á afeytarvos; veusaquí perque vinch; ¿per ventura no n'és dia?
- BART. Torneu més tart.
- FIG. Ah! si; tornar! Precisament demà's medica tota la tropa, y jo 'n tinch l'arrendament gracies a n'els meus bons amichs; ab aixó compe teu si puch perdre gens de temps. El senyor passarà al seu quarto?
- BART. No; el senyor no passarà al seu quarto. ¿Qui ens en priva d'afeytarme aquí mateix?
- ROSINA. (*Am desdenv.*) Seria ben polit! Encare com no dieu en el meu de quarto?
- BART. T'enfades? Nineta meva, perdónem, però mentrestant tu acabaràs la teva llissó y jo així no perdre un moment de sentirte.
- FIG. (*Baix al comte.*) No'l podréu treurer d'aquí (*Alt.*) Alsa, Estornell, Jovent la bacina, l'aygua, les eynes!
- BART. Just cridèulos! S'han hagut de ficà al llit, cruixits y moreijats gracies als vostres excessius serveys.
- FIG. Tant se val. Ja ho aniré a buscar jo mateix. Tot és en el vostre quarto?
(*Baix al comte.*) Ara 'l treuré.
- BART. (*Despres de deslligarse el manat de claus y reflexionar.*)
No; no; ja hi vaig jo mateix. (*Baix. al comte.*) Féume'l favor de vigilarlos. (*Surt.*)

ESCENA VI

Els mateixos, fôra BARTOLO.

- FIG. ¡Quina una ens en havem deixat escapar! Anava a donarme les claus ¿No hi és la de la gelosía?
- ROSINA Si; és la més nova de totes.

ESCENA VII

Els mateixos y BARTOLO.

BART. (*Apart, tornant.*) Jo sí que la feya bona deixant aquí a n'aquest malehit barber! (*A Figaro.*) Teniu. (*Li dona les claus.*) En el meu quarto, sobre la taula d'escriure; no toqueu rès.

FIG. Deu me'n reguart! tant desconfiat com soul (*Apart, anantse'n.*) Deu protegeix a l'ignocència.

ESCENA VIII

BARTOLO, COMPTE y ROSINA.

BART. (*Baix al Comte.*) Aquest és el pillet que ha portat la carta.

COMTE. Ja fa la cara de murri.

BART. Però no m'atraparà més.

COMTE. Me sembla que lo més essencial ja està fet.

BART. Pensantho bé m'ha semblat més prudent enviarli a n'ell, que no deixar-lo aquí ab ella.

COMTE. Oh! no hauria perdut ni una paraula de les que haguessin dit.

ROSINA. Està bé això de parlar a cau d'orella al davant d'altres persones! Y la llissó?

(*Se sent soroll de vaixellàm que's trenca.*)

BART. (*Cridant.*) Reyna santíssima! que és això! Aquest malvat d'home m'ho haurà tirat tot escala avall. (*Surt corrent.*)

ESCENA IX

ROSINA y COMTE

COMTE. Aprofitem aquest moment que l'astúcia d'en Fígaro ens proporciona. Us suplico que aquest vespre'm concediu un instant pera parlar de coses indispensables, pera poguet treureus d'aquesta esclavitut.

ROSINA. Ah, Lindor!

COMTE. Puch entrar per aquesta gelosía; y respecte a la carta que m'haveu enviat aquest dematí m'he vist obligat a...

ESCENA X

ROSINA, COMTE, BARTOLO y FÍGARO

BART. No m'havia enganyat! Tot fet malbé! To trencat!

FIG. Quina extranyesa! Si la escala és fosca com una gola de llop. Al pujar se m'ha enredat una clau. (*La ensenya al Comte*)

BART. Haguessiu anat ab compte. Enganxárseli una clau! Que aixerit que sou.

FIG. Donchs, no sé que dirvos; busqueune un altre de més llest.

ESCENA XI

Els mateixos y D. BASILI.

ROSINA. (*Ab espant*) ¡Don Basil!

COMTE. (*Apart*) ¡Valgam Deu!

FIG. (*Apart.*) ¡Aquest home és el dimoni!

- BART. (*Acostantshi.*) Ah, Basili! Ja us trovéu bé, donchs? No ha sigut cosa de cuydado, segons veig? La veritat, am lo que m'ha dit Don Alonso estava ab ánsia: preguntèuli; jo volía anar a veurhos y si ell no m'hagués detingut.
- D. BAS. (*Admirat.*) Don Alonso!
- FIG. (*Ab impaciencia.*) Vaja, un altre entrebanch! Dugues hores per una barba, ¡malehit ofici
- D. BAS. (*Mirantlos á tots.*) ¿ Me tarieu el favor de dir-me?...
- FIG. Ja parlarèm quan estarèm llestos.
- D. BAS. Be, però caldría...
- COMTE. Que calléssiu. Us penseu dir alguna cosa que 'l senyor ja no sàpiga? Jo li he dit que vos m'havíeu encarregat que vingúes a donar la llisó en nom vostre.
- D. BAS. (*Més admirat.*) La llisó de música! Don Alonso!...
- ROSINA. (*Apart a D. Basili.*) ¡Eh, callèu!
- D. BAS. (*Apart.*) Ella també?
- COMTE. (*Baix a Bartolo.*) Diguèuli á l'orella, que ja havíem quedat aixís.
- BART. (*Apart a D. Basili.*) No'ns desmentiu; si dièu que no és deixeble vostre, ho tirèu tot a rodar.
- D. BAS. Ah! ja!...
- BART. (*Alt*) La veritat és, Basili, que teniu un dexeble molt aprofitat.
- D. BAS. (*Estupefacte.*) ¡El meu dexeble!... (*Baix.*) Venia á dirvos que'l comte ja no viu allà mateix.
- BART. (*Baix*) Ja ho sé; callèu.
- D. BAS. (*Baix*) Qui us ho ha dit?
- BART. (*Baix.*) Ell, home!
- COMTE. (*Baix.*) Es clar, jo. Escoltèu.
- ROSINA. (*Baix a Don Basili.*) Tant us costa el callar!
- FIG. (*Baix al mateix*) Eh, manifasser, sou sort
- D. BAS. (*Apart.*) Qui redímoni és l'enganyat aquí tothom sab el secret!
- BART. (*Alt.*) Y digueu, Basili: y l'advocat?

- FIG. Ja'n parlareu demà del advocat.
- BART. (*A Don Basili*) Una paraula no més; digueu-me si esteu satisfet del advocat?
- D. BAS. (*Espantat.*) Del advocat?
- COMTE. (*Mitj rient.*) No l'heu vist a l'avocat?
- D. BAS. (*Impacient.*) No, vaja: no l'he vist a l'avocat!
- COMTE. (*Apart a Bartolo.*) Què voleu que ho expliqui tot davant d'ella? Despatxeulo.
- BART. (*Baix.*) Teniu rahó. (*Alt a don Basili.*) Però què us ha agafat tant de sobte?
- D. BAS. (*Enfadat.*) No us entench.
- COMTE. (*Posantli una bossa a la mà.*) Sí, el senyor vol dir que, perquè heu vingut, no estant bo encara?
- FIG. Està groch com la cera!
- D. BAS. Ah, ja ho entench!
- COMTE. Aneuse'n al llit, don Basili, no esteu bò y ens sobressalteu a tots; aneuse'n al llit.
- FIG. Si no sembla'l mateix! Quina cara! Aneuse'n al llit!
- ROSINA. ¿Perqué us havéu mogut de casa? No s'hi guanya rès fent el valent. Aneusen al llit.
- BART. D'una hora lluny se us sent la fortò de la febre! Aneusen al llit.
- D. BAS. (*Pasmat.*) ¿Que m' en vagi al llit?
- TOTS. Es clar.
- D. BAS. (*Mirantlos a tots.*) En efecte, em sembla que no faré gens malamet en retirarme; veig qu'avuy a n'aquí no estich en el lloch de costum.
- BART. Fins á demà, si és que ja esteu bò.
- COMTE. Ja vindré ben d'horeta á casa vostre.
- FIG. Creyéume, abrigeuse be y suèu forsa.
- ROSINA. Bona nit.
- D. BAS. (*Apart.*) Que'm penjin si he entés una paraula! Si no hagués sigut per aquesta bossa...
- TOTS. Bona nit, don Basili, bona nit.
- D. BAS. (*Anantse'n.*) Vaja donchs, bona nit. (*Tots s'acompanyen rient.*)

ESCENA XII

Els mateixos, menos dou BASILL.

- BART. (*Ab serietat.*) Aquest home no està bo.
- ROSINA Té la vista esgarriada.
- COMTE. L'haurà tocat un cop d'ayre.
- FIG. Heu reparat com parlava sol? Lo que és un hom! (*A Bartolo.*) Vaja, us decidiu? (*Li dona un silló ben apartat del Comte y li presenta'l drap.*)
- COMTE. Abans de donar per llesta la meva tasca, dech dirvos quatre paraules sobre un punt essencial al avens de l'art que tinch l'honor d'ensenyarvos. (*Se li acosta y li parla baix.*)
- BART. Semb'la que us acosteu expressament per taparme la vista.
- COMTE. (*Baix a Rosina.*) Tenim la clau de la gelosía y aquesta nit vindrèm.
- FIG. (*Posantli el drap al coll.*) Taparvos la vista? Si fós una llissó de dansa no 'm faría extrany que ho volguessiu veure; però essent de cant... Ay! ay!
- BART. Què és això?
- FIG. No sé que se m'ha ficat a l'ull. (*Li acosta'l cap.*)
- BART. No us el fregueu.
- FIG. Es l'esquerrà: Si volguessiu pegarmhi una bufada? (*Bartolo li agafa el cap, mira per sobre d'en Figaro, li dona una empenta y va a escoltar lo que parlen el Comte y Rosina*)
- COMTE. (*Baix a Rosina.*) En quan a la vostra carta, no fa gayre que m'he trobat en una situació tant compromesa, que per poderme quedar aquí...
- FIG. (*Sense moure's d'hont és; avisant*) Jèm! Jèm!
- COMTE. Y desesperat al veure que m'havia disfressat inútilment...

- BART. (*Posantse entremitj.*) Disfressat inútilment?
ROSINA. (*Espantada.*) Ah!
BART. Molt bé! endavant! Es dir que a n'els meus propis ulls us atreviu a ultratjar-me d'aquesta manera!
COMTE. Però, què teniu?
BART. Falsari!
COMTE. Senyor Bartolo, si gayre sovint teniu manies com la que la casualitat fa que jo'n siga testimoni, no m'extranya gens que la senyora tingui tant poques ganes de ser la vostra muller.
ROSINA. Jo la seva muller? Jo passar tota la vida al costat d'un vell gelós que per tot benestar m'ofereix una esclavitut abominable?
BART. Oh, què és lo que sento?
ROSINA. Sí; y ho dich ben alt: jo donaré'l meu cor y la meva mà al qui'm tregui d'aquesta presó, ahont se'm té tancada contra tota justícia. (*Surt.*)

ESCENA XIII

Els mateixos menos ROSINA.

- BART. Les sangs me bullen!
COMTE. La veritat, és ben difícil que una jove...
FIG. Sí, una jove y una velluria és lo que trasbalsa la testa d'un vell.
BART. Com s'entén! Despres que'ls atrapo en el fet, encara gosen!... Malehit barber, me venen tentacions del...
FIG. Jo me'n vaig; es boig.
COMTE. Jo també; sí, sí, és boig.
FIG. Es boig... és boig... (*Surten.*)

ESCENA XIV.

BARTOLO, sol.

BART. (*Correntlos hi al darrera.*) Jo soch boig! miserables traydors! enviats del dimoni de qui'n feu l'oficil... Jo boig!... Jo que'ls he vist com ara veig aquesta cartera y sostenirme tant desvergonyidament!... Ah! En Basili és l'únich que pot explicarme tot aixó. Sí, que vingui... Ey! que puji algú... Ah, no me'n recordava que no tinch ningú!... Un vehí qual-sevulga, no hi fa rès... N'hi ha per perdre l'enteniment! Oh sí, n'hi ha per perdre l'enteniment!...

TELLO

ACTE QUART

Escena fosca; se sent ploure.

ESCENA PRIMERA

BARTOLO y D. BASILI ab un fanal de paper a la mà.

BART. Però ¿no'l coneixéu, vos? ¿Com pot ser aixó?

D. BAS. Si cent vegades m'ho preguntesiu, cent vegades us respondria lo mateix. Essent ell qui us ha donat la carta, no hi ha dupte que és un servidor del Comte. Encara que pel valor del present que m'ha fet, be podria ser el mateix Comte en persona.

BART. ¿Voléu dir?... Y ara que parlèm d'aquest present, ¿perqué l'heu prè?

D. BAS. Semblava que vos hi estessiu convingut; jo no hi vaig entendre rès, y en casos difícils de resoldre, una butxacada d'or és un argument irresistible; y además ja ho diu el ditxo

- lo que fa de b6n pendre...
- BART. Ja ho s6; fà de bon...
- D. BAS. Guardà.
- BART. (*Sorprès.*) Ah! ah!
- D. BAS. S6; hi arreglat alguns refrans ab petites variants per l'istil d'aquesta. Però, an6m a la qüestió ; qu6 decidíu?
- BART. Si us trobessú en el meu cas, Basili, no provaríau l'últim esforç per ferla vostre?
- D. BAS. Ab franquesa: no En tota mena de bens, el tenirlos 6s poca cosa; el disfrutarlos 6s lo que dona ia ditxa; y el meu parer 6s que casarse ab una dona que no estima 6s exposarse a...
- BART. Tindr6ieu por dels resultats?
- D. BAS. Eh ehl... massa s'en tocan cada día. Jo no forsar6a 'l seu cor.
- BART. Moltes gracies, Basili. Val mes qu'ella plori de tenirme a n'a mí, que no pas que jo'm mori de no tenirla a n'ella.
- D. BAS. Si hi v6 la vida, cas6uvos, doctor, cas6uvos.
- BART. Aix6 6s lo que far6; y aquesta mateixa nit.
- D. BAS. Donchs adeusiau. Quan parleu ab ella, enreordeuvos de pintarlos hi m6s negres que'l sutja.
- BART. Ten6u rah6.
- D. BAS. ¡La calumnia, doctor, la calumnia! Sempre s'hi ha de venir a parar.
- BART. Ensenyantme la carta de la Rosina, aquet don Alonso, sense ell pensarsho m'ha senyalat el cam6 que deb6a seguir.
- D. BAS. Adeusiau. A les quatre ser6m aqu6 tots.
- BART. ; Y perqu6 no m6s aviat?
- D. BAS. 6s imposible; el notari té feyna.
- BART. Ab un altre casament?
- D. BAS. S6; a casa el barber F6garo. Casa a la neboda.
- BART. ; Neboda? Si no'n té cap!
- D. BAS. Aix6 6s lo que han dit al notari...
- BART. Aquet murri 6s dels del Comte; quina en tora?...
- D. BAS. Us fà por que?...

- BART. Oh! ab rahó. Greyèume que son gent que no dorm. Què voleu que us digui, no estich tranquil. Veureu, tornèu a cal notari y que vingui tot seguit ab vos.
- D. BAS. Fa un temps del botavant, però estich disposat a afrontarho tot per servirvos. ¿Què feu are?
- BART. Rè; us acompanyo fins a la porta. Han fet que en Fígaro m'estropellés tot el servey, y estich sol.
- D. BAS. Aquí tinch el fanal.
- BART. Tenfu, preneu la meva clau de pàs. Jo vetllaré, y vingui qui vingui si no sou vos ab el notari, no obriré a ningù.
- D. BAS. Ab tantes precaucions és imposible que us surti malament.

ESCENA II

ROSINA, sola.

- ROSINA (*Surtint del quarto.*) M'ha semblat que sentia enrahonar. Son les dotze y en Lindor no vé. Aquesta mala nit que fa l'afavoreix; aixís no trobarà a ningù... Ah! Lindor, si m'enganyessiu!... Què és aquest soroll?... Oh! és el tutor! Anèmsen.

ESCENA III

BARTOLO y ROSINA.

- BART. (*Tornant ab un llum.*) Ah! Rosina... ja que encara no t'has ficat al llit...
- ROSINA. Ara me n'hi anava.
- BART. Aquet temps tampoch et deixarà dormir y jo tinch de dirte coses molt importants.

- ROSINA. Què voleu més encara? No'n teniu prou de mortificarme tot lo dia.
- BART. Rosina, escoltam.
- ROSINA. Ja us escoltaré demà.
- BART. Un moment, per favor...
- ROSINA. (*Apart.*) Si ara vingués!...
- BART. (*Ensenyantli la carta.*) Coneixes aquesta carta?
- ROSINA. (*Reconeixentla.*) Verge santa!
- BART. No tinguis por; no vuy renyarte. A la teva edat un s'extravía facilment; però jo vuy el teu bé. Escoltam.
- ROSINA. No puch més!
- BART. Aquesta carta qu'has escrit al Comte Almaviva...
- ROSINA. (*Admirada.*) Al Comte Almaviva?...
- BART. Sí. Ja veus quin home més pervers és aquest Comte; encara no l'ha rebut que ja l'ha fet servir pera bescantarte. Jo la tinch de mans de la dòna a qui ell l'havía donada.
- ROSINA. El Comte Almaviva!...
- BART. Et costa creure aquesta traydoria? L'inexperiencia us fa confiades y crèdules; però reflexiona en quin engany anaves a caure. Aquesta dona m'ho ha fet saber tot, segurament ab l'idea de desferse d'una rival de tan de mèrit com tu. Jo m'esgarrifo al pensar que entre aquest Comte, en Fígaro, y aquet fals deixeble de D. Basili, que no's diu Alonso y que no és més que un miserable espía del Comte, t'havien armat un parany del que rès te'n hauría pogut salvar.
- ROSINA. Quin horror!... Però en Lindor, aquet jove?...
- BART. (*Apart.*) Ah! es en Lindor.
- ROSINA. Era pel Comte Almaviva... Era per un altre!...
- BART. Aixís n'ho han dit al donarme la carta.
- ROSINA. Oh! quina indignitat!... No li perdonaré! - No desitjavau casarvos ab mí?
- BART. Be sabs lo que t'estimo.
- ROSINA. Donchs si encara 'm teniu aquesta estimació,

y em voleu, soch vostre!

BART. Si? El notari vindrà aquesta nit mateixa.

ROSINA Encara no ho sabeu tot: Deu meul m'ha ofès massa! Els traydors us han robat la clau de la gelosía y no trigaràn gayre a ser aquí. .

BART Els murrís! No tinguis por, nineta meva, que no 't deixaré.

ROSINA. (*Ab espant.*) Y si venen armats?

PART. Tens rahó; no podria venjar-me'n. Puja a dalt ab la Marcelina y tanca 't ab pany y clau. Jo vaig a buscar a qui m'ajudi, y 'ls esperaré a la cantonada. Els faré agafar com a lladres; així'ns en venjarèm y'ns en desfarèm del tot. Y estigas segura de que'l meu amor te'n aconsolarà ..

ROSINA (*Desesperada.*) So'ls us demano que no us recordeu del meu erro... (*Apart.*) Ah! ja es prou penitencia.

BART. Vaig a esperarlos. Al fi és meva. (*Se'n va.*)

ESCENA IV

ROSINA, sola.

ROSINA El seu amor me n'aconsolarà... Pobre de mi!
(*Triu el mocador y's posa a plorar.*) Què faré? Ara vindrà. Vuy quedarme y fingir com ell, pera contemplarlo ab tota la seva malesa. La seva mateixa traydoria'm donarà forses pera apartarme'n... que bé'n necessito! Un posat tant noble, uns ulls tant dolços, un parlar tant tendre, y pensar que no és més que l'espía d'un mal home! Ah! desgraciada, desgraciada de mi! Oh!.. obren la gelosía!
(*Fuig.*)

ESCENA V

COMTE y FIGARO

- FIG. (*Envolicat ab una capa negra, surt per la finestra. Parla cap enfora.*) Algù ha fugit. Entro?
- COMTE. (*Dintre.*) Un home?
- FIG. No.
- COMTE. Deu ser ella que s'ha espantat al veure't de aquesta manera.
- FIG. (*Saltant a l'escena.*) Potser si. A l'últim hi havèm arribat, malgrat la pluja, la pedra y els llamps.
- COMTE. (*Envolicat ab una capa negra.*) Dona'm la mà. (*Salta.*) Victòria!
- FIG. (*Treyentse la capa.*) Estèm xops. Bon temps per corre ab bona sort. Què us en sembla d'aquesta nit, senyor?
- COMTE. La millor per'un enamorat!
- FIG. Prou, Però, y per un confident? Si ara'ns trobaven aquí? . .
- COMTE. No vens ab mi? Més m'inquieta'l pensar com hem de lograr que la Rosina's decideixi a venir ab nosaltres ara mateix.
- FIG. Us ajuden tres passions poderosíssimes pel cor de les dones: l'amor, l'odi y la por.
- COMTE. (*Mirant en la foscor.*) Com ho faré pera dirli tant de sopte que'l notari'ns espera a casa teva pera casarnos? Ho trobarà descabellat y'm dirà que soch massa atrevit.
- FIG. Si ella us diu atrevit, vos li dieu crudel, que és cosa que sempre se l'escolten ab gust les dones. Y pel demés, si l'amor de la Rosina és tal com desitjeu, descobriu'vos, y així no podrà dubtar de les vostres intencions.

ESCENA VI

Els mateixos y ROSINA. FÍGARO encen totes les llums de sobre la taula.

COMTE. Ja és aquí. Hermosa Rosina!

ROSINA. (*Ab efectada serietat.*) Ja comensava a temer que no vindriau.

COMTE. Oh! benhaurada po que m'omple el cor d'alegría! Rosina: no haig d'abusar de les circumstancies pera proposarvos que segutu la sort d'un desgraciat, però digueume el refugi que trieu, y jo us juro pel meu honor. .

ROSINA. Si al donar la meva mà, no hagués donat el meu cor també, no seríau aquí en aquest moment. Sols us demano que la necessitat justifiqui a n'els vostres ulls tot lo que de irregular puga tenir aquesta entrevista.

COMTE. Vos Rosina, la esposa d'un desgraciat, sense fortuna, sense posició! ..

ROSINA. Els títols, la fortuna! .. No parlèm d'aquets capritxos de la casualitat! Y si vos m'assegureu que les vostres intencions son rectes...

COMTE. (*Agenollantse.*) Oh! Rosina, t'adoro!

ROSINA. (*Ab indignació.*) Callèu, desdixat! Gosèu profanar!... Tu m'estimes? Bah! ara si que ja no temo res de tu; no més em faltaven aquestes paraules pera avorritte! Però abans de deixar-te abandonat en el remordiment que t'espera, (*Plora.*) vuy que sápigues que jo si que t'estimava, y que la meva ditxa hauría sigut acompanyarte en la teva desgracia! Miserable Lindor! Jo ho haurie deixat tot per seguir-te; però l'indigne us que has fet de la meva bonesa y la perversitat d'aquest Comte Almaviva a n'aquí em volies vendre, han fet que tornés á les meves màns aquesta proba de la meva debilitat. Coneixes aquesta carta?

- COMTE. Què? El tutor vos l'ha donada?
- ROSINA. (*Ab orgull.*) Sí; li dech aquest favor.
- COMTE. Deu del cel! Què ditxós soch! Jo li vaig donar al trovarme tant compromès ahir, li vaig ensenyar pera guanyarli la confiança, però després no he tingut cap ocasió per dirvosho! Ah, Rosina! Però és cert que m'estimas de cor?
- FIG. Senyor Comte, no buscaveu una dòna que us estimés per vos mateix?
- ROSINA. Senyor Comte! què diu?
- COMTE. (*Trayentse la capa y apareixent magníficament vestit.*) Oh! sí, la més estimada de les dònes, no vuy enganyarte més. L'home felís que ara veus de genolls davant de la teva hermosura no és pas en Lindor, que és el Comte Almaviva que's mor d'amor per tu y que fa sis mesos que't buscava en va.
- ROSINA. (*Cau en brassos del Comte.*) Oh!
- COMTE. (*Espantat.*) Fígaro!
- FIG. No us espanteu, senyor; la dolça emoció de l'alegría may porta males conseqüències; mireu, mireu, ja's retorna. Per Deu, senyor Comte, y que és hermosa!
- ROSINA. Ah, Lindor! Quan culpable soch! Aquesta nit mateixa anava a ser esposa del meu tutor.
- COMTE. Vos, Rosina!
- ROSINA. Sí; no vulgueu veure més que'l meu càstich: hauría passat tota la vida avorrintvos. Ah, Lindor! L'odiar no és el més terrible suplici quan se sent que s'ha nascut per estimar?
- FIG. (*Mira a la finestra.*) Senyor, ens han tallat la sortida; han tret l'escala.
- COMTE. L'han tret?
- ROSINA. (*Turbada.*) Sí; jo'n tinch la culpa... ell ho ha fet. Aquest és el fruyt de la meva credulitat, m'he deixat enganyar y li he dit tot, sab que sou aquí y ara vindrà ab la justícia.
- FIG. (*Torna a mirar.*) Senyor, obren la porta del carrer!

ROSINA. (*Tirantse espantada en brassos del Comte.*)
Ay, Lindor!

COMTE. (*Ab fermesa.*) Rosina, tu m'estimas; no temo a ningú, y seràs la meva esposa. Així tindrè el goig de castigar a n'aquest vell odiós.

ROSINA. No, no; tingueu pietat per ell. Tinch tanta alegrí a dintre'l cor, que no hi ha gens de lloch per la venjansa.

ESCENA VII

Els mateixos, Don BASILI y un Notari.

FIG. Senyor, és el nostre notari.

COMTE. Y l'amich Basili vé ab ell!

D. BAS. Ah! però, què és això?

FIG. Eh! y per quin etzar el nostre company?...

D. BAS. Y per quina casualitat, senyors?...

NOTARI. Son aquets els nuvis?

COMTE. Sí, senyor; sino que en contes de casarnos a casa del barber Fígaro, com havíem dit, hem pensat ferho en aquesta casa, per rahons que ja us explicarèm. Porteu la escriptura?

NOTARI. Es ab el senyor Comte Almaviva, donchs, que tinch l'honor de parlar?

FIG. Justament.

D. BAS. (*Apart.*) Si és per xò que m'ha donat la clau de pas!...

NOTARI. Es que tinch dugues escriptures de matrimoni, senyor Comte; no'ns confonguèm. Aquesta és la de vostra senyoria, y aquesta altre és la de don Bartolo y la senyora... Rosa, també. Segons se veu, aquestes dugues senyores deuen ser dugues germanes que porten nom igual.

COMTE. Però, bé; firmèm ara. Don Basili 'ns farà el favor de servirnos de según testimoni. (*Firma.*)

- D. BAS. Però, senyor Comte... no entençh...
- COMTE. Qualsevol cosa us sembla una montanya y feu escarafalls de tot.
- D. BAS. Es que, si 'l doctor...
- COMTE. No sigueu criatura y firmeu, firmeu... (*Li dona diners.*)
- D. BAS. (*Pasmat.*) Ah! ah!
- FIG. Quina dificultat hi trobeu?
- D. BAS. (*Sospesant la bossa.*) Ja no n'hi trobo cap. Però és que jo, un cop he donat paraula, necessito motius de molt pès, pera... (*Firma.*)

ESCENA ÚLTIMA

Els mateixos y BARTOLO, ab un Arcalde, agutzils y criats ab atxes.

- BART. (*Veu al Comte besar la ma de Rosina y a en Figaro qui s'abrassa grotescament ab don Basili; agafa al Notari pel coll.*) La Rosina ab aquets murrís! Agafeulos a tots! Aquí en tinch un!
- NOTARI. Soch el Notari!
- D. BAS. Es el vostre Notari! Que us en burleu?
- BART. Basili! Vos també aquí?
- D. BAS. Jo us hauría de preguntar perquè no hi erau vos.
- ARCAL. A poch, a poch; (*Senyalant a n'en Figaro.*) jo conech a n'aquest. Què hi vens a fer a n'aquesta casa tant a deshora?
- FIG. A deshora? Me sembla que tant aprop estèm del matí com del vespre. Ademés vinch acompanyant al senyor Comte Almaviva.
- BART. Almaviva!
- ARCAL. Així no son lladres?
- BART. Deixemho estar. En qualsevolga altre lloch, ja sab la seva senyoria el Comte que soch el seu servidor més humil; però ja pot compen-

dre que en aquí la superioritat del seu estatment no té cap forsa. Us demano que tingueu la bondat de retiràrvos.

COMTE. Teniu rahó; en aquí no han de valdre els privilegis de la sanch, però lo que certament val y té forsa, és la preferencia que sobre vostre acaba de concedirme la Rosina, entregantme voluntariament la seva ma y el seu cor.

BART. Què diu, Rosina?

ROSINA. La veritat. De què us extranyeu? No havia de venjar-me d'un fals d'aquesta nit mateixa? Donchs ja ho estich.

D. BAS. No us ho deya jo qu'era 'l Comte en persona?

BART. Y a n'a mi què se me'n dona? Galdós casament! Hont son els testimonis?

NOTARI. No n'hi falta cap; tot està com cal. Aquets dos senyors han fet de testimonis.

BART. Basili! vos heu firmat?

D. BAS. Y què volíau que fés Aquest diable d'home sempre porta les butxaques plenes d'arguments irresistibles.

BART. Me'n rich jo, d'aquets arguments. Usaré de la meva autoritat

COMTE. L'haveu perduda ab l'abús que n'heu fet.

BART. La Rosina està baix la meva mà encara.

FIG. Acaba d'afranquirse'n ara mateix.

BART. Qui parla a tu, pillo, més que pillo?

COMTE. La Rosina és noble y és hermosa; jo soch home de posició, jove y rich. Es la meva esposa. Y ab aquest titol que'ns honra igualment a tots dos, se me la vol disputar?

BART. Ningù la treurà del meu costat.

COMTE. Ja no hi teniu cap dret. Jo la poso al amparo de la ley y el senyor arcalde a qui vos mateix heu fet venir, la protegtrá de la violencia que voleu cometre. Els verdaders magistrats amparan sempre als aprimits.

ARCALDE. Es cert; y aquesta inútil oposició al mes honorable dels matrimonis demostra lo malament

- que han sigut administrats els bens de la senyora, y en conseqüència que temeu donar comptes degudament.
- BART. Que consenti y no se li exigirà res.
- FIG. No més que 'm fassi franch de les cent lliures; no 'ns aixelabrèm.
- BART. (*Ab rabia*) Tothom contra meu! Jo si que del foch me n'hi anat a les brases!
- D BAS. De què us queixèu? No podeu tenir la noya, pensèu que us quedan els quartos.
- BART. Anèu en nom de Deu! No més pensèu ab els diners y jo en faig ben poch cabal dels quartos. En bona hora que me 'ls quedi; pero us creyèu que es aixó lo que 'm fa decidir?
- FIG. (*Rient.*) Ja! ja! Son be d'una mateixa llocadal!
- NOTARI Però senyors; encare no ho entench. ¿No son dugues nuvies d'igual nom?
- FIG. No; no més n'hi ha una.
- BART. (*Desconsolat.*) Y jo que hi tret la escala per assegurar-me la bodal Ah! m'hi perdut per falta de precaucions!
- FIG. Digheu per falta de seny! Però parlèm clar, Doctor: Quant la joventut y l'amor se concerten pera enganyar a un vell, tot lo que ell fassi pera evitarho, pot ben dirse'n PRECAUCIÓ INUTIL.

TELO.

ADVERTENCIES

En la pàgina 17, línia 10, diu: ... *alguna cosa que hem*, debent dir: *alguna cosa que'm*; en la línia 17, diu: *sensible*, debent dir, *senzilla*; y en la línia 25, diu: *No més hem cal...*, debent dir: *No més me cal...*

En la pàgina 21, línia 22, diu: *esvahit*, debent dir, *envanit*.

En la pàgina 26, línies 20 y 21, diu: *atolondradament*, debent dir, *esbojarradament*; y en la línia 29, diu: *Ja ho sabeu bé, senyor Figaro*, debent dir: *Ja ho sabeu bé, senyor Figaro, que té un defecte?*

En la pàgina 44, línia 12, diu: *Y ab quina indignitat*, debent dir; *Y ab una indignitat*.

En la pàgina 69, línia última, diu: *el ditxo*, debent dir: *la ditxa*.

En la pàgina 70, línia 5, diu: *refrans*, debent dir: *adagis*.

En la pàgina 74, línia 16, diu: *corre*, debent dir *córrela*.

Y en la pàgina 80, línia 9, diu: *No podeu tenir la noya*, debent dir: *Si no podeu tenir la noya...*

La partitura pera piano que publicuem en les planes següents, és la cansó que deu cantar Rosina. El traductor ha triat aquesta sonata de Mozart per creurerla adecuada a la situació.

Rosina

Quana la pla--na

Piano

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line for Rosina, written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The lyrics 'Quana la pla--na' are written below the notes. The middle and bottom staves are for piano accompaniment, with the bottom staff in bass clef. The piano part includes a 'p' (piano) dynamic marking. The music is in a simple, melodic style characteristic of 18th-century opera.

l'a-mor hi gra-na il ve-nir la

The second system continues the musical score with three staves. The vocal line has the lyrics 'l'a-mor hi gra-na il ve-nir la'. The piano accompaniment continues with similar rhythmic patterns.

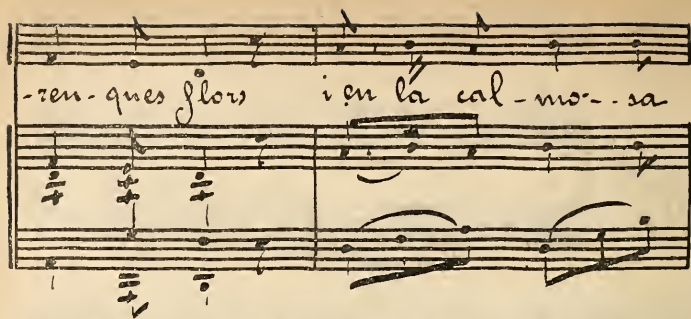
pri--na-ve-ra em-ban-ma l'ar-re

The third system continues the musical score with three staves. The vocal line has the lyrics 'pri--na-ve-ra em-ban-ma l'ar-re'. The piano accompaniment continues with similar rhythmic patterns.

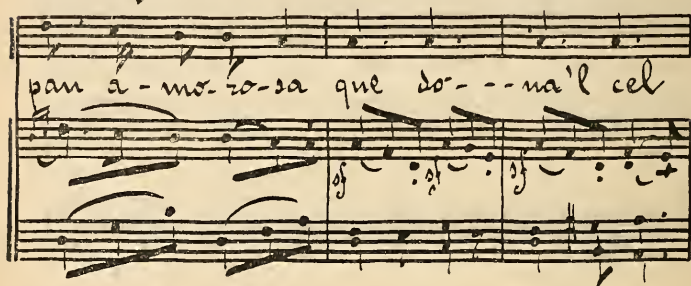
la dol-ça flai-re de les pri-me-

The fourth system continues the musical score with three staves. The vocal line has the lyrics 'la dol-ça flai-re de les pri-me-'. The piano accompaniment continues with similar rhythmic patterns.

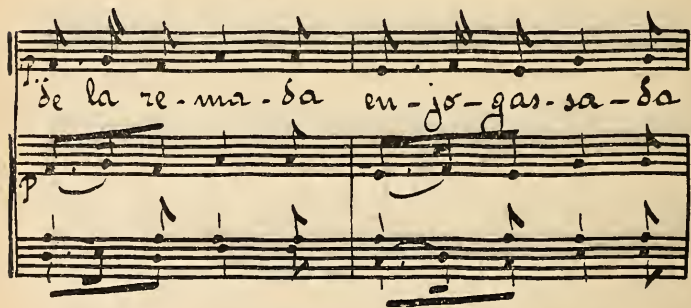
-ren-ques flors i en la cal-mo--sa

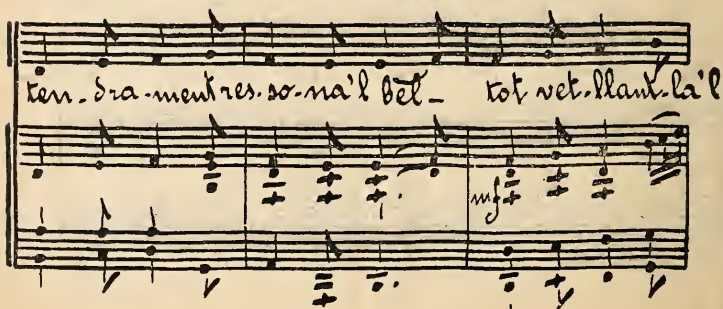
pan a-mo-ro-sa que so---na'l cel

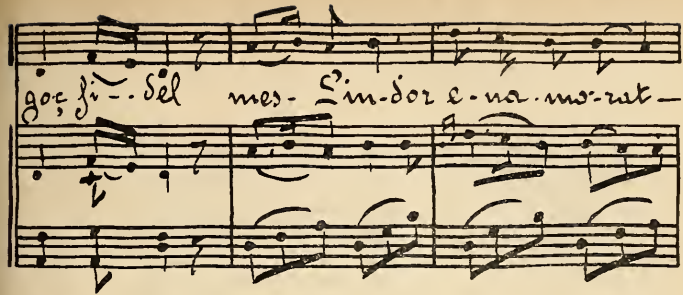
de la re-ma-da en-jo-gas-sa-da

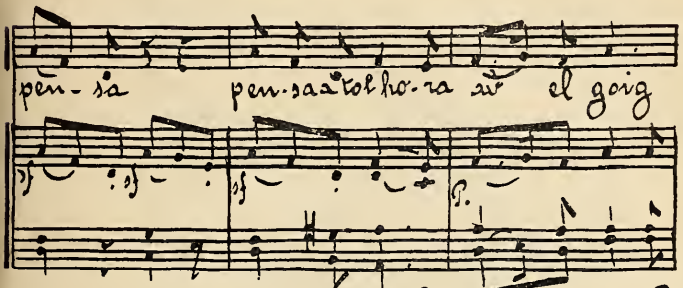
ten-dra-ment res-so-na'l bel- tot vet-llant-la'l

goc fi -- sel mes- Sim-dor e-na-mo-ret-

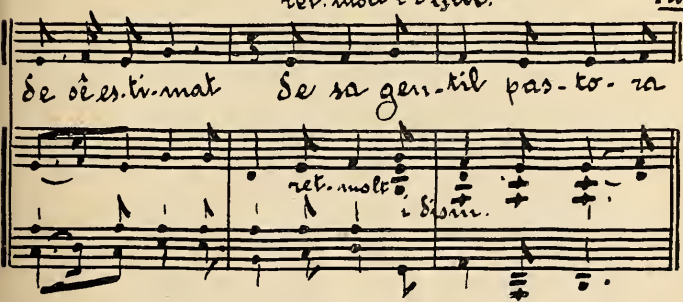
pen-sa pen-sa tot ho-ra ar el goig

ret. molt i Sism.

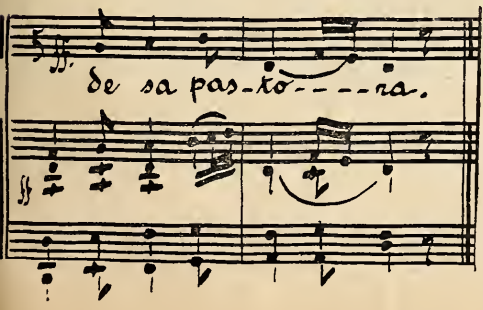
Pansa

de o'es-ti-mat Se sa gen-til pas-to-ra

ret. molt i Sism.

de sa pas-to- - - ra.

Don Basili, (Sr. Santpere.)

La Escena Catalana

Setmanari Català de Literatura

Obres Publicades

Lo Contramestre,	3 actes, de Serafi Pitarra.	2'00
Las Euras del Mas,	3 » » »	2'00
Las Joyas de la Roser.	3 » » »	2'00
Lo Ferrer de Tall,	3 » » »	2'00
Los Segadors,	3 » » »	2'00
Amor telefònic,	1 » de Eduart Aulès.	1'00
Las claus de Girona,	3 » de Serafi Pitarra	2'00
El Drach,	1 » de J. Pous Pagès.	1'00
Lo Monjo negre,	3 » de Serafi Pitarra.	2'00
¡Permetim!...	1 » de Lluís Puiggarí.	1'00
Dillúns de sabater,	1 » de R. Ramòn Vidales.	1'00
Sota Terra,	3 » de Serafi Pitarra.	2'00
El casament per forsa,	1 » de Molière.	1'00
La nit dels Reys,	1 » de S. Vilaregut.	1'00
Lo Rector de Vallfogona	3 » de Serafi Pitarra.	2'00
La mà de mico,	1 » de S. Vilaregut.	1'00
Historia de Cristofol Colón (monòlech)	de P. Paréllada	0'50
La Presentalla,	3 actes, d' Apeles Mestres.	2'00
Un Malalt,	(monòlech) » »	0'25
Café y Copa	1 acte, de Serafi Pitarra.	1'00
La Banda de Bastardia,	3 actes, de » »	2'00
L'Ordinari Henschel,	5 » de Gerart Hauptmann	2'00
El Barber de Sevilla,	4 » de Beaumarchais	2'00

Redacció y Administració:

CARRER PETRITXOL, num 2. — BARCELONA
Imprempta de Salvador Bonavía.